Te-am iubit

Poezii filozofice

Sorin Cerin

SORIN CERIN

TE-AM IUBIT

Poezii filozofice

2019

SORIN CERIN

- TE-AM IUBIT -

-poezii filozofice-

Manufactured in the United States of America

ISBN: 978-0-359-55245-0

SORIN CERIN
- TE-AM IUBIT -
-poezii filozofice-

CUPRINS

SORIN CERIN
- TE-AM IUBIT -
-poezii filozofice-

1) Steaua Căzătoare a Iubirii

Plouă,
cu Zări de plumb,
pe Urmele Zâmbetelor descompuse,
din sângele Amintirilor,
ce îmi vopsesc,
cu pensula Regretelor,
pereții goi,
ai Apusurilor Singurătății,
ce se înalță din Privirea ta,
pierdută,
în care-mi mistui Visele,
acum,
legate la Ochii de Cer,
ai Durerii,
ce rătăcește disperată,
prin venele tăiate,
ale celor din urmă,
Cimitire de Cuvinte,
pe care ni le-am rostit,
și-n care ne-am înmormântat,
ultimele Eternități de Clipe,
prin care am trecut împreună,
admirând fără voia noastră,
Steaua Căzătoare,
a Iubirii,
cum se destramă,
pe Orizontul Nimănui.

Ziduri masive de Contradicții,
ne strivesc Aripile Timpului,
ce s-au prăbușit odată cu noi,
pe Furtuna Orgoliilor,
lăsându-ne să alunecăm,
în Depărtările Oceanelor,
fără de Întoarcere,
ale Florilor de Lacrimi,
pe care naufragiem,
în prezent,
la bordul corăbiei Singurătății,
fără o țintă anume,
spre satisfacția,
Iluziilor Vieții și Morții,
ce ne bântuie Ridurile Privirilor,
cu valurile amenințătoare,
ale Non-Sensurilor Existenței,
despre care abia acum,
am înțeles cine anume sunt,
dar în zadar.

2) Suntem cumva?

Suntem cumva?,
Pași fără Urme,
și Gânduri lipsite de conținut,
care nu pot lăsa Umbre?,
sau poate suntem,
Cuvinte fără trup,
ce și-au uitat Sufletul,
în pălmile care nu mai vor să știe,
cum poate fi strânsă,
în pumnii Sentimentelor,
Iubirea?

Suntem cumva?,
O Floare de Lacrimă dăruită,
de către Moarte,
Uitării,
sau poate suntem,
cămașa Suferinței unei Despărțiri,
pe care vrem să o purtăm,
doar fiindcă este la modă,
printre Cimitirele de Cuvinte,
ale Absurdului?

Suntem cumva?,
Inima stinsă a Jarului,
unei Eternități de Clipă,
din care ne-a mai rămas doar cenușa,
Viitorului,

sau poate suntem,
Cerul de Plumb al Singurătății?,
pe care-l ducem la nesfârșit,
pe umerii Zilelor noastre fără adăpost,
care vrem să ne păzească,
de ploile reci și acide,
ale Amintirilor.

Suntem cumva,
Adevăr?,
ori poate că nu am fost niciodată,
noi înșine,
cei care ar fi trebuit să luptăm,
cu Non-Sensurile Existenței,
Iluziilor Vieții și Morții,
ale căror căi,
sunt mereu fără de întoarcere,
prin mormintele Speranțelor?,
sau poate suntem,
Visul unei Iubiri,
pe care nu L-a mai avut nici Dumnezeu,
înainte de noi,
devenind adevărații creatori,
ai Nemuririi din Privirea,
fără de sfârșit,
a Cerului unui Simțământ,
pe bolta căruia,
ne clădim o stea,
numai a noastră,
ce nu se va stinge Niciodată.

3) Telefonul Amintirilor sună

Nu ştiu cum anume,
aş putea să-ți cer iertare,
telefonul Amintirilor sună,
aş vrea să-ți spun,
să-ți răspund,
ceea ce Cuvintele,
nu ştiu cum să exprime,
de aceea tac,
și alerg,
cu Tăcerea alături,
printre Florile de Lacrimi,
ale Zorilor Singurătății,
până cădem,
împreună,
pe asfaltul negru al Gândurilor,
accidentați de către Destinul,
Non-Sensurilor Existenței,
ce nu vor să ne lase,
să evadăm din noi înșine,
ca să te putem întâmpina,
Iubire,
nu ştiu cum anume,
de aceea nu-ți pot răspunde,

chiar dacă,
telefonul Amintirilor sună,
pe fața nerasă a Viitorului,
ce nu știe încotro să o ia,
înainte de a ne închide nervos,
porțile Speranțelor,
ca să se îndrepte spre Nicăieri,
Iubire,
oare aș mai putea să-ți cer iertare?

4) Aripi rătăcite

Aripi rătăcite,
de Amintiri,
mai reușesc să zboare,
prin Orizontul de plumb,
al Privirii,
care ni se prăbușește,
pe asfaltul rece și negru al Gândurilor,
unor Cuvinte ale Nimănui,
ce și-ar fi dorit,
atât de mult să fie rostite,
și nicidecum răstite,
de Visele noastre,
prăbușite la tălpile indiferente,
ale Iluziilor Vieții și Morții.

Aripi rătăcite,
ale Florilor de Lacrimi,
ce ni se preling,
pe obrajii de zăpadă ai Zâmbetelor,
sculptate în gheața Așteptării,
ce nu se va topi niciodată,
pe gerul de sfârșit de Lume,
al Singurătății,
întrupată în Absurd,

care nu poate ști,
oricât de mult și-ar dori,
cum arată Primăvara Revederii,
în care să ne înflorească iarăși,
Pașii Fericirii,
în coloritul Eternității de Clipă,
a Iubirii.

5) Ne acoperă în întregime Cerul Viselor

Ferestre sparte de Zâmbete,
prin care intră frigul Cuvintelor,
care ne troienesc Zidurile Privirilor,
cu nămeți de Regrete,
tot mai înalți,
până când,
ne acoperă în întregime,
Cerul Viselor,
căruia nu-i mai cerem nimic,
printre mormintele reci și impersonabile,
ale Eternităților de Clipe,
care ne chemau undeva-cândva,
Iubirea,
prin suflul căreia,
să ne poată dărui Nemărginirea.

6) Să rătăcim pe bolta Speranței

Drumuri veninoase,
 șerpuiesc printre Pașii desculți,
ai Zilelor fără adăpost,
ale Iubirii.

Stele căzătoare,
 se scurg din Florile de Lacrimi,
ale Timpului Nimănui,
blestemat ca prin existența sa,
 să ne ucidă mereu Eternitatea.

Valuri amenințătoare de Priviri,
sparg Inimile de jar,
ale Cuvintelor,
stingându-le odată pentru totdeauna,
Sufletele,
cu respirația rece și indiferentă,
a Uitării.

Trepte de Dor,
roase de Singurătate,
se prăvălesc haotic,
în valea Durerii și Absurdului,
stăpânită de Moartea,
ce se scurge prin venele tăiate,
ale Visului nostru,
prăbușit,
în Nemărginirea Nimănui.

Depărtări de smoală,
ne adâncesc suspinând,
 în tenebrele fără de margini,
a Non-Sensurilor Existenței,
ale căror Iluzii ale Vieții și Morții,
ne promit că vom fi împreună.

Nimic nu ne-a mai rămas,
Iubire,
decât să ne dezbrăcăm,
de veșmintele de plumb,
ale Absurdului și Deșertăciunii,
acestei Lumi,
din care să evadăm,
lăsând până și carnea putredă,
a Cuvintelor,
rostite de Singurătatea în doi,
undeva – cândva,
în urma noastră.

Să rătăcim pe bolta Speranței,
de a-L întâlni,
 pe Dumnezeul Adevărului Absolut,
pierdut de către Destinul neînțeles,
 al Nemuririi,
undeva adânc,
prin Sufletele noastre,
ce nu vor mai fi îngreunate,
de țărâna grea,
a înstrăinării de Sine,
ale acestei Lumi,
rămânând astfel împreună.

7) Te-am iubit

Te-am iubit,
deși eram striviți,
de Pașii întunecați,
ai unui Cer al Despărțirii,
de noi înșine,
fără să știm,
că ploua atât de tare,
cu stele căzătoare,
încât ne-am aprins Sufletele,
ce-au devenit astfel,
două lumânări,
pe care Absurdul acestei Lumi,
le-a folosit să luminezе,
Calea Morții,
ce ne aștepta,
și care era gata să ne piardă altfel,
prin întunecimea,
propriei ei simțiri.

Te-am iubit,
oricât ar fi încercat,
Răsăriturile sadice,
ale Singurătății,
să ne dăruiască,
propriile lor simțăminte,
ce nu admiteau,
Dorul și Așteptarea,
la porțile cărora,

SORIN CERIN

- TE-AM IUBIT -

-poezii filozofice-

Apusurile însângerate,
și interminabile,
au plâns,
cu Lacrimile de Plumb,
ale Eternităților de Clipe,
ce ne spală și azi,
fețele tot mai palide,
ale Cimitirelor de Cuvinte,
pe care nici măcar,
scrisorile de Adio,
nu le mai suportă.

Te-am iubit,
cum numai Soarele Adevărului,
poate avea simțăminte,
față de Cerul Privirii,
și Lumina Divină a Sacralității,
față de Iubirea,
pe aripile căreia mi-aș fi dorit,
să putem zbura,
până dincolo de orice Orizont,
al Îndoielilor,
care ne-ar fi reamintit,
că suntem totuși,
limitați ca oameni.

Te-am iubit,
vrând să te răpesc Deșertăciunii,
pentru a-ți dărui Nemărginirea,
fără să cred vreodată,
că vom cădea,
din Icoanele Sfințeniei unei Iubiri,
la care ne rugam,
împreună cu îngerii Sentimentelor,

căzuți acum,
în trupurile reci și triste,
ale Uitării de noi înșine,
unde mai căutăm și azi,
pe străzile pustii și friguroase,
ale Despărțirii,
catedrala unui Destin,
unde să ne putem închina,
ambele noastre vieți,
distruse.

Te-am iubit,
de-ar fi să sfărâm,
toate Zidurile Urmelor,
ce țin încarcerate Amintiri,
dacă te-aș mai regăsi pe tine,
alergând pe bolta Viselor mele,
la fel ca și atunci,
când ți-am dăruit primul buchet,
al Florilor mele de Lacrimi,
pe care ți le-am presărat,
pe întregul țărm,
al Inimii mele de Jar,
care se lupta din răsputeri,
cu valurile lacome și perfide,
ale unui Timp al Nimănui.

Te-am iubit,
cum numai Dumnezeu,
și Sfinții Nemărginirii pot iubi,
Absolutul,
pe care încă mi l-aș dori,
coborât pe aripile sfinte ale Desăvârșirii,
Adevărului din noi,

care să ne readucă la viață,
Visul pierdut al Pasiunii,
în care locuiam amândoi,
împreună,
fără să ducem lipsă de nimic,
oricât ar fi încercat,
Iluziile Vieții și Morții,
să ne ispitească,
cu Non-Sensurile Existenței.

8) Umbre de Cuvinte

Spală-mi,
tălpile Privirii,
Iubire,
să pot alerga,
pe tărâmurile fără de sfârșit,
ale Viselor,
alături de tine.

Umbre de Cuvinte,
risipite prin țărâna întrupării,
în Absurd,
a Gândurilor,
nerostite vreodată,
stau aruncate,
prin șanțurile Ridurilor,
unui Timp,
al Nimănui.

Apusuri pătate,
 cu sângele Speranțelor,
accidentate,
ce-și dau ultima suflare,
în Urmele pustii și triste,
lăsate de pașii Amintirilor,
rătăcite pe căile,
unde le așteaptă,
de fiecare dată,
Moartea.

9) Ca semn că trăiesc printre Non-Sensurile Existenței

Vise deșarte,
ne cumpără Eternitățile de Clipe,
pe nimic,
prin Târgurile Deșertăciunilor,
unde Iluziile Vieții și Morții,
ne împletesc Destinele,
în funii groase,
din Cimitire de Cuvinte,
care să spânzure Iubirile,
obligate să se sinucidă,
de către Sfinții Amăgirilor,
ce ne zâmbesc amar,
din Icoanele Disperărilor,
atârnate pe Zidurile masive și reci,
ale Catedralelor Sufletelor noastre,
ruinate de Singurătate,
ce dor surd,
ca semn că trăiesc,
printre Amintirile,
Non-Sensurilor Existenței.

10) Nici măcar o singură frântură de Clipă

Aripi de Îngeri,
vor să ne salveze,
de sub Pașii de Plumb ai Viitorului,
ce ne apasă Iubirea,
cu Uitarea Zorilor rătăciți,
printre Florile de Lacrimi,
ale Cerului de Cuvinte,
ce începe să ne ningă,
cu Furtuni de Priviri,
ce-aprind cu fulgerele lor,
Promisiunile care se ascund,
mai nou,
sub Umbra Morții,
tot mai întunecoasă și rece,
lacomă și zgârcită,
care nu vrea să ne mai acorde,
nici măcar o singură frântură de Clipă,
oricât de infimă,
de a fi împreună.

11) Prin Întunericul fără de sfârșit

De ce nu ne lași Doamne,
să deschidem larg Ferestrele Viselor,
ca să intre pe ele,
aerul proaspăt,
al Luminii Divine,
pe aripile căreia,
să zburăm,
spre Steaua Iubirii,
a cărei strălucire,
să o aducem,
prin Întunericul fără de sfârșit,
al Ființelor noastre,
până la Altarul Iubirii,
pe care până acum,
nu am reușit să-l vedem,
cu adevărat niciodată,
decât prin Ochii tulburi,
ai Non-Sensurilor Existenței,
Iluziilor Vieții și Morții.

12) Resturi de Epave

Insomnii rebele,
se împletesc cu Remușcările Creației,
de a strănuta Vise,
tot mai răcite,
printre valurile înspumate ale Deșertăciunilor,
pe ale căror țărmuri de Absurd,
ne așteptăm unul pe altul,
Iubire.

Resturi de Epave,
ale Speranțelor,
încărcate undeva-cândva,
cu Sentimente,
sunt aduse în porturile Uitării,
de curenții reci și indiferenți,
ai Non-Sensurilor Existenței.

13) Pe faleza Compromisurilor

Promisiuni zidite-n pereții reci ai Privirilor,
ce ne sapă cât mai adânc,
Inimile de Jar stinse,
fără să știe că până la urmă,
va țâșni din hăurile Întrebărilor,
Frigul pătrunzător de pe buzele Cuvintelor,
ale căror frisoane,
ni se cuibăresc adânc,
în Sufletul Destinului,
tot mai abătut și trist,
mereu rătăcit,
pe faleza Compromisurilor,
unde se plimbă de fiecare dată,
alături,
de Iluziile Vieții și Morții,
care l-au vândut de dinainte de a se naște,
către Moartea,
ce deține această Lume,
cu brațele isterice,
ale Non-Sensurilor Existenței.

14) Gheare ale Absurdului

Urme adânci,
de gheare ale Absurdului,
sfâșie carnea Zilelor fără adăpost,
ale Deșertăciunilor,
din care țâșnește sângele fierbinte,
al Păcatelor Originare,
care ne îngroapă în Cimitirele de Cuvinte,
ale Viitorului,
ce ne strivește cu Pașii săi de Plumb,
Iubirea,
atât de așteptată de către Moarte,
în cănile ei de pustiu,
din care îi soarbe cu nesaț,
Povestea propriilor noastre Vieți.

15) Surpate în Amintirile reci și pustii

Pasiuni rebele,
cad în cascade de Vise,
ce zboară pe Aripi de Amăgiri,
prin Inimile de Vânt,
ale Clepsidrelor,
a căror boabe de nisip,
au rămas orfane,
de Florile de Lacrimi ale Timpului,
a căror valuri spală și acum,
Ochii Ferestrelor de Cer,
ai Țărmurilor unei Iubiri,
surpate în Amintirile reci și pustii,
a Non-Sensurilor,
unei Existențe.

16) Scrie-mi Iubire

Scrie-mi Iubire,
cu fruntea Luminii Divine,
rezemată de Întunericul Ființei mele,
în care să-mi găsești,
Străinul Subconștient,
ce se ascunde de noi,
prin colțurile unui Univers,
unde nu am reușit să ajung,
niciodată până acum,
fiind oprit de Iluziile Vieții și Morții,
pe Răsăriturile nesfârșite,
ale Singurătăților,
de mine însumi.

Scrie-mi Iubire,
pe adresa ștearsă de Durere,
a Cuvântului Creației unui Dumnezeu,
ce mi-a croit veșminte groase de Absurd,
pe căldura de sfârșit de Lume,
a Speranțelor deșarte,
printre valurile cărora,
înot și acum,
crezând că voi ajunge,
undeva-cândva,
la un Țărm al Fericirii,
unde să te pot întâlni.

17) Când e seară sau dimineață

Zile fără adăpost, ne dăruiesc,
Buchete cu Flori de Lacrimi,
pe Orizonturile reci și indiferente,
ale Așteptărilor zadarnice,
din care Non-Sensurile Existenței,
își împletesc funii de Amintiri,
cu care-și spânzură Viitorul,
de copacul Singurătății,
ce crește în mijlocul Deșertului,
din Inimile noastre de Pustiu,
ale căror ceasuri defecte,
nu mai știu ora exactă,
când e seară sau dimineață,
în trupurile Cuvintelor,
tot mai vlăguite și bolnave,
pe umerii cărora,
abia mai reușim să ne ducem,
Eternitățile Clipelor moarte,
spre porțile mereu deschise,
ale Cimitirelor de Vise.

18) Norii de Îndoieli ai Speranțelor

Flăcări de Regrete,
aprind Ochii de Cer ai Iubirii,
sub pleoapele cărora,
plutesc și acum,
Norii de Îndoieli ai Speranțelor,
din veșmintele cărora,
ni se nasc Amintirile de gheață,
pe care ne alunecă,
Zâmbetele încremenite,
de Frigul tot mai pătrunzător,
al Înțelesurilor,
la tălpile cărora,
ne îngenunchează Privirile,
tot mai pierdute,
printre Florile de Lacrimi,
ale Disperărilor.

19) Trecerea noastră prin această Lume

Înecat în Ridurile cărunte și adânci,
ale Așteptărilor,
încerc să ajung la țărmurile Viselor tale,
Iubire,
din nisipul cărora să ne ridicăm castele,
pentru a adăposti în ele,
Clepsidrele Sentimentelor,
ce nu se vor sparge niciodată,
nici chiar atunci,
când vor începe să cadă,
stelele căzătoare ale Destinelor,
peste Orizonturile Absurdului,
acestor Non-Sensuri ale Existenței,
pe care suntem obligați să le respirăm,
până la ultima suflare,
pe care o mai putem inspira,
în trupurile de lut,
ale Cuvintelor noastre,
ce vom fi nevoiți să le părăsim,
rămânând în schimb,
cu energia și Sensul,
pe care l-am primit de la ele,
înveșmântate cu Amintirile,
Florilor de Lacrimi,
ce vor spăla,
odată pentru totdeauna,
trecerea noastră prin această Lume.

20) Încă de dinainte de a ne întâlni

Cădem fără oprire,
în adâncurile Urmelor,
Ferestrelor de Cer ale Cuvintelor,
rostite undeva-cândva,
fără să le mai auzim vreodată,
Prezentul,
în care ne-am topit,
devenind o singură Lumânare,
de Regrete,
prelinse pe fruntea unei Speranțe,
rezemată de Eternitatea unei Clipe,
Moarte,
încă de dinainte,
de a ne întâlni,
la margine de Destin,
Iubirea.

21) Devenind o Lacrimă de Clipă

Ne spălam cu ploile Cuvintelor,
Iubirea,
după care alergau,
Orizonturile Ochilor noștri de Cer,
pe bolta căruia,
încă nu apăruseră Stelele căzătoare,
care să lumineze fața palidă a Morții,
pe care,
fără să știm,
ne prelingeam noi,
devenind o Lacrimă de Clipă,
pe care o ștergea,
cu atenție,
Moartea,
fără să mai lase nimic,
din Visele ce le aveam,
de așternut,
pe mesele,
Privirilor,
tot mai slăbite și fără de lumină,
ce ni se pierdeau,
încet dar sigur,
într-un Întuneric al Nimănui.

22) Nici măcar stelele căzătoare nu se mai pot desluși

Fum de Regrete,
devenit negru și înecăcios,
ne cuprinde cu brațele murdare,
ale unui Orizont al Nopții,
unei Remușcări,
pe bolta căreia,
nici măcar stelele căzătoare,
nu se mai pot desluși,
cu toate că în căderea lor,
rece și indiferentă,
ne lovesc Inimile de Jar,
pe care le sting cu gheața adusă,
din Pustiurile,
prin care până și Dumnezeu,
și-a dat seama că este atât de Singur,
încât a redescoperit în Visele Sale,
Iubirea,
împreună cu Oglinda Morții,
în care trebuia aceasta să se admire,
de ce?,
numai în Moarte?,

și în Păcatele ei Originare?
oare nu putea găsi Dumnezeu,
cu totul altceva,
fie chiar și lacul întrupat,
din Florile noastre de Lacrimi,
în care până și Durerea,
întregului Univers se oglindește,
atunci când ne privește Sufletele.

23) Pe drumurile prăfuite cu Suspine

Stele căzătoare de Amintiri,
ni se aștern,
pe drumurile prăfuite cu Suspine,
ale Destinului,
ce-abia mai reușește,
să urce pantele abrupte,
ale Remușcărilor,
peste care plouă în torente de Gânduri,
cu Priviri de plumb,
încât Cerul Cuvintelor,
din ce în ce mai greu,
se prăbușește de pe bolta Speranțelor,
și cade surd,
peste umerii Florilor de Lacrimi,
pe care vroiam să le strângem în buchete,
cât mai colorate de Vise,
pe care să le dăruim Iubirii.

24) La marginea Cerului Gândurilor noastre

Trepte ruinate și descompuse,
de Cuvinte,
zac la marginea Cerului,
Gândurilor noastre,
ce-ncep să ningă cu Întrebări,
tot mai grele și pline de nori negri,
troienindu-ne Furtunile de Vise,
ce se dezlănțuiau cu furie,
stârnind valurile înspumate,
ale Sângelui,
ce dă să iasă,
din venele subțiri ale Apusurilor,
unor Priviri,
prin care ne pierdeam,
fără să ne mai putem reîntoarce,
vreodată,
către noi înșine.

25) Ne privim Destinul

Ne reîntoarcem adeseori,
la bobul de nisip,
prin care ne privim,
Destinul,
închis în Clepsidra,
Iluziilor Vieții și Morții,
din respirația căreia,
se naște Timpul,
care ne ucide,
Eternitatea Clipei Iubirii,
strivind-o pe țărmurile Uitării,
hidoasă și grea,
pe care suntem siliți să o purtăm,
pe străzile pustii și prăfuite,
cu stelele căzătoare,
ale Cuvintelor,
Sufletelor noastre.

26) Norii Înțelesurilor întunecate

Ochi de Cer,
orbiți de Amintiri,
și tulburați de Norii,
Înțelesurilor întunecate,
ale Furtunilor de Vise,
ce nu pot să cuprindă,
Orizonturile Iubirii,
oricât de mult fierb,
prin Sufletele prăbușite,
ale aripilor de Speranțe,
a Depărtărilor,
istovite de atâta Nesfârșit,
al Durerii,
duse de Inimile de Vânt,
ce bat în piepturile,
Zărilor pustii și triste,
duse spre Nicăieri.
de Uitare.

27) Din Inima de Cer a Cuvântului

Stropi de Speranțe,
pustii și reci,
cad surd pe asfaltul negru,
al Gândurilor,
ce-ngheață instantaneu,
la atingerea Timpului,
tot mai istovit,
din Inima de Cer,
a Cuvântului,
în care ne regăseam,
Orizonturile,
ce au fost pierdute,
mai apoi,
de către Destin,
la ruleta blestemată a Uitării,
măsluită de Privirile rătăcite,
ale Singurătății,
în Sufletul căreia,
ne-a încremenit,
până și Zâmbetul,
sculptat în piatra amară,
a Deșertăciunii și Absurdului,
acestei Lumi,
care nu a vrut să ne aparțină,
Niciodată.

28) Din Privirile Cuvintelor

Pași rupți pe genele Orizontului,
se târăsc istoviți,
prin venele Durerilor,
ce încremenesc,
la rădăcinile Florilor de Lacrimi,
din Privirile Cuvintelor,
tot mai rare și pierdute,
pe străzile pustii ale Înțelesurilor,
cărora le cerșim,
câte o frântură de Adevăr,
care să ne apere,
de frigul pătrunzător și răzbunător,
al Non-Sensurilor Existenței,
aflate pe buzele Gândurilor,
ce cad înghețate,
pe umerii unui Timp,
al Nimănui.

29) În Ridurile adânci și triste

Zaruri descompuse,
cad în Gândurile pustii,
ale Singurătății,
pe fruntea căreia,
ne înecăm în Ridurile,
adânci și triste,
ale Zilelor fără adăpost,
rătăcite între Zidurile de Cuvinte
ale Depărtărilor de noi înșine,
care ne obligă Destinul,
să ne ducem pe umerii,
Durerii, Absurdului și Deșertăciunii,
Non-Sensurile Existenței,
Iluziilor Vieții și Morții.

30) Până când vom reuși să fim împreună

Gratii de Sentimente,
descântate de Vrăjile,
Ochilor de Cer,
ai Regretelor,
Florilor de Lacrimi,
care se reazămă,
de Privirea opacă,
a Întunericului,
Non-Sensurilor Existenței,
prin care suntem obligați,
să ne vedem unul pe altul,
Iubire,
numai alături de Moartea,
pe care trebuie să o întrebăm,
de fiecare dată,
câte Eternități de Clipe,
mai trebuie să le irosim,
până când vom reuși să fim împreună,
pe Steaua Nemuririi?

31) Icoanele Zorilor Singurătății

Cioburi de Gânduri,
tăioase și triste,
sparte de Timpul violent,
al Remușcărilor toride,
a unor Zile fără adăpost,
ce ne-au construit,
Catedrale de Înțelesuri,
amare și reci,
pe Zidurile cărora,
suntem nevoiți,
să așezăm haotic,
Icoanele Zorilor Singurătății,
din otrava cărora,
trebuie să ne hrănim,
Genunchii unei Iubiri,
ce ne vor întâlni de fiecare dată,
numai Moartea,
oricât de mult,
se roagă la Ramele pustii,
și putrezite de Singurătate,
ale căror Sfinți,
au emigrat demult,
în alte Ceruri,
unde sunt lăsați să poată iubi,
cu adevărat.

32) Ne scapă din pălmile Înțelesurilor

Lasă-mi ploaia Amintirilor,
să strige surd,
printre ropotele de Clipe,
 ale Cerului,
din sufletele Cuvintelor,
Rătăcite,
atunci când își îmbrățișează,
Zâmbetele Speranțelor,
care se mistuie,
în flăcările unor Iubiri,
ce ne topesc Orizonturile,
sub greutatea Florilor de Lacrimi,
ale Viselor,
tot mai alunecoase,
care ne scapă din pălmile,
Înțelesurilor.

33) Pe Altarele Durerilor

Trepte de Cer,
abia urcate,
de pașii vlăguiți ai Viselor,
tot mai roși și însângerați,
de Apusurile Deșertăciunilor la modă,
prin lumile pierdute ale Sfinților,
sătui de prosternările noastre,
copilărești,
și dornici să ne învețe,
cum să nu mai existăm,
și să acceptăm în locul Iubirii,
un Dumnezeu al Jertfei,
Păcatelor Originare,
fără de care Creația ar fi devenit,
un banal Paradis,
ce nu ar fi auzit niciodată,
de crimele, incesturile și asupririle,
toate în numele Binelui și Libertății,
care și-au găsit adăpost,
printre paginile Bibliilor,
din sufletele de ceară,
ale Cuvintelor noastre,
ce se topesc,
pe Altarele Durerilor,
acestei Lumi fără discernământ.

34) Sub genunchii fierbinți ai Amintirilor

Replici tăioase și acide,
se rup de către Speranțe,
din Cerul Pasiunilor,
tot mai înnourat și plictisit,
de străzile pustii ale Sufletelor,
ce nu mai au nimic de spus,
și se lasă să navigheze în derivă,
prin Ridurile încărunțite și adânci,
ale Cănilor de pustiu,
din care ne bem seva Destinelor,
înecate cu Moartea,
ce nu mai poate fi înghițită,
și nici trecută,
pe podurile de ceară ale Viitorului,
care ni se topește,
sub genunchii fierbinți,
ai Amintirilor.

35) Ce-mi biciuesc Zorii încorsetați în Moarte

Scrie-mi Speranță,
pagini de Glorie Divină,
dar care să aparțină,
unui alt Dumnezeu,
și nu celui al Jertfei,
care se reazămă,
pe umerii Privirii mele,
tot mai istovite,
de greutatea Gândurilor,
apăsătoare și indiferente,
ce-mi biciuiesc,
Zorii încorsetați,
în Moarte,
Iubire,
te rog,
răpește-mi Destinul,
și du-l mai apoi pe căile rătăcitoare,
ale Viselor,
ce ne-ar putea salva,
de Non-Sensurile Existenței,
pe Întunericul cărora,
suntem obligați,
să ne pierdem,

de Străinul Subconștient,
care este tot ce a mai rămas,
cu adevărat din noi,
și nu a mai putut fi ucis,
de Iluziile Vieții și Morții.

36) De ce mi-ai dat întâlnire

Nu pot să înțeleg,
de ce mi-ai dat întâlnire,
să te aștept Fericire,
pe strada Răsăritului Singurătății,
unde bat Inimile de Vânt,
pustii și triste,
asfaltul negru al Regretelor,
spălat adeseori de ploile acide,
ale Remușcărilor,
care se scurg pe fețele Destinelor,
ce par a nu mai aparține Nimănui,
în șuvoaiele Florilor de Lacrimi,
tot mai secate și ofilite,
ce ne îneacă,
până și Cimitirele de Cuvinte,
pe care ni le rostim,
printre Eternitățile de Clipe Moarte,
Iubire.

37) Pe fețele lipsite de Expresii ale Timpului

Lanțuri de Fraze descheiate,
la nasturii de la gâturile Înțelesurilor,
încă ne leagă,
tălpile Sentimentelor,
de Porțile înalte ale Singurătății,
vopsite de Moarte,
ca să ne fie cât mai atrăgătoare,
deși odată trecute,
nu mai avem cale de întoarcere,
Iubire,
fără de flăcările,
Focului Sacru din tine,
unde,
până și buzele fierbinți ale Cuvintelor,
vor îngheța,
în venele Simțămintelor,
care nu ni se vor mai prelinge,
pe fețele lipsite de Expresii,
ale Timpului.

38) În piepturile Cuvintelor

Ai să-mi regăsești,
vreodată Doamne?,
Durerea pierdută,
din mormintele Zâmbetelor,
Eternităților de Clipe moarte,
prin sufletele cărora am trecut,
călcându-le cu tălpile de plumb,
ale Norilor de Înțelesuri,
ale căror aburi de Uitare,
se ridicau spre Ochii orbi de Cer,
ai Ferestrelor mereu închise,
din Privirile noastre opace,
veșnic pierdute,
pe străzile fără nume,
ale Inimilor de Vânt,
a căror Furtuni,
bat și acum,
în piepturile Cuvintelor,
rostite de Singurătate.

39) Cerul Viselor

Alerg prin ploaia de strigăte surde,
a Inimii tale de Jar,
ce încă pulsează,
în Sufletele Umbrelor de Cuvinte,
prin care ne trec,
Flăcările Simțămintelor,
ce pârjolesc Amintirile,
incendiindu-ne,
Viitorul Singurătății,
la Focul căruia,
am reușit să privim,
pentru prima oară,
cum ni s-a mistuit,
Cerul Viselor,
de dincolo de această Lume,
ale cărui stele,
nu cad niciodată,
peste frunțile pline de sudoare,
ale Speranțelor neîmplinite,
cum ni se întâmplă aici,
în Sângele Apusurilor,
unde se îneacă,
fără nici un rost,
Eternitățile Clipelor.

40) Datoria unei Greșeli Primordiale

Zile fără suflet,
trec disperate,
printre rădăcinile înnodate,
ale Disperărilor,
pe care nu ni le poate dezlega Nimeni,
oricât au încercat,
Sfinții Simțămintelor,
din Icoanele aducătoare de Fericire,
la care ne rugăm,
Durerea,
să ne ierte,
de Păcatele Originare,
ale unui Dumnezeu,
al jertfei și Răzbunării,
care l-a alungat,
în negurile Uitării,
pe Străinul nostru Subconștient,
încă de dinainte de a fi această Lume,
pentru a se așeza El,
cu întreaga Lui Creație,
de Absurd,

prin Catedralele de Cuvinte,
ale Deșertăciunii,
pe altarele cărora,
ne plătim Datoria,
unei Greșeli Primordiale,
ce nu ne aparține nouă,
ci Non-Sensurilor Existenței.

41) Pe fețele Lacrimilor de Cer ale Ploii de Vise

Depărtări mușcate,
de Furtunile Cuvintelor,
Fulgeră cu Înțelesuri,
peste Orizonturile Simțămintelor,
care ne aprind Zâmbetele,
peste Privirile,
ce par a nu se mai sfârși,
în Profunzimile propriilor Gânduri,
care ni se topesc,
pe fețele Lacrimilor de Cer,
ale Ploii de Vise,
ce cade în ropote asurzitoare,
peste Inimile noastre de Jar,
cărora le cresc,
Aripi de Lumină Divină,
pe care începem să zburăm,
fără întoarcere,
către Nesfârșirea unei Iubiri.

42) Pe umerii Obrajilor Ridurilor adânci ale Despărțirii

Fulgere de Speranțe,
aprind Pașii,
Inimilor Orbitoare de Jar,
Iluminându-ne,
Calea spre Absolutul Iubirii,
din flăcările căreia,
Creația întregului Univers,
a aprins Focul Sacru al Stelei,
ce arde pentru noi,
într-un colț de Simțire,
al Adevărului Absolut,
ce ne așteaptă,
dincolo de strada pustie și tristă,
a Singurătății acestei Lumi,
a Deșertăciunii,
care a început să ne plouă,
cu torente de Disperări,
peste Florile de Lacrimi,
inundate de Suspine,
ce-ncep să se veștejească,
pe umerii Obrajilor,
Ridurilor adânci,
ale Despărțirii.

43) Pe obrajii pustii ai unei Iubiri

Am căzut istoviți,
în Cascadele Frământărilor,
ca cad alături de noi,
în tumultul Înstrăinării de Sine,
tot mai grea și indiferentă,
ce ne vinde Cuvinte zdrențuite,
pe Cerul Inimii de Jar,
gata să se stingă,
pe țărmurile Întunericului,
acestei Lumi,
împodobită cu Absurdul,
Zilelor fără adăpost,
ale Destinelor,
ce strălucesc în părul Disperărilor,
spre a fi cât mai pregătite,
pentru a întâmpina Moartea,
ce vine să ne cumpere Viețile,
prin Catedralele Deșertăciunilor,
unde Dumnezeul Jertfei,
ne vămuiește de fiecare dată,
Rătăcirea față de noi înșine,
cerând impozit,
pe fiecare picătură de Durere,
care mai are tăria să ni se prelingă,
pe obrajii pustii,
ai unei Iubiri.

44) Singurătăți incurabile

Flori de Lacrimi,
fierbinți și cristaline,
se vând în buchete de Regăsiri,
Regretelor,
pe lemnul putred,
al scenelor Statuilor Vivante,
ale Sufletelor noastre,
din care Iluziile Vieții și Morții,
au sculptat Inimile de Piatră Amară,
ale Despărțirilor,
alături de care suntem obligați,
să interpretăm rolurile Durerii,
prin Vitrinele Amintirilor de plumb,
sparte de Regretele și Remușcările,
Zilelor fără adăpost,
ale Ochilor tăi pierduți Iubire,
din Cioburile cărora,
vrem să ne clădim,
Zori de Regăsire,
cu toate că ne tăiem în ele Visele,
ce sângerează din noi,
doar Singurătăți incurabile.

45) Să fie rostite de către Iubire

Așteptări zidite-n,
morminte de Vise,
ne clădesc Ziduri masive,
de Îndoieli,
pe care ne rezemăm,
Non-Sensurile Existenței,
tot mai greu de dus,
pe străzile labirintice ale Absurdului,
ce ne unesc Destinele,
de Moartea,
căreia trebuie să-i plătim,
fiecare Eternitate de Clipă,
pe care am respirat-o,
între pereții plini de igrasie,
ai Cuvintelor,
ce ne-am fi dorit atât de mult,
să fie rostite de către Iubire.

46) Să rămânem împreună

Stropi reci și pustii,
spală Toamnele Cuvintelor,
din Inima de Plumb a Timpului,
care ne strivește,
cu Zidurile lui masive din Priviri,
Visele,
ce-au ajuns șomere,
prin Zilele fără adăpost,
ale Promisiunilor deșarte,
pe care ni le fac,
Cimitirele de Cuvinte,
în care ni se află Viitorul,
la cavoul căruia,
mergem adeseori,
să punem Flori de Lacrimi,
ca aducere aminte,
la faptul că puteam la fel de bine,
să rămânem împreună.

47) Pulsează din Inimile de Vânt ale Cuvintelor

Calendare rupte,
de Zilele fără adăpost,
ale Destinelor,
își abandonează Paginile Iubirii,
de parcă ar fi dușmanul de Moarte,
al Timpului pe care-l slujesc,
pe treptele Conștiințelor de Sine,
ale Absurdului acestei Lumi,
cu care ne-a înveșmântat Destinul,
să nu răcim,
în frigul Non-Sensurilor Existenței,
ce pulsează din Inimile de Vânt,
ale Cuvintelor,
rostite,
de Ridurile tot mai adânci și încărunțite,
ale Iluziilor Vieții și Fericirii.

48) Către Destinul Nimănui

Strigăte surde,
de Inimi stinse,
tocmai de Jarul ce ar fi trebuit,
să ne incendieze,
cu Lumina Divină a Iubirii,
Pașii Privirilor,
care ni se adânceau,
în Eternitățile de Clipe,
Moarte,
Unde am fost întrupați,
de către Destinul,
Nimănui,
pentru care va trebui,
să ne adâncim în Moartea,
care ne va vinde,
Absurdului,
nu doar pe noi,
ci și pe Iluziile Vieții și Morții,
în care ne-au înveșmântat,
Non-Sensurile Existenței.

49) O viață întreagă

Porți de Flori,
ne dăruiesc buchete de Lacrimi,
pentru a le ține la piepturile,
zilelor fără adăpost,
ale Destinelor,
ce ne vor deschide,
Tărâmurile Durerii,
prin maternitățile Privirilor oarbe,
a Viselor,
în care ne vom împotmoli,
undeva-cândva,
Moartea,
rezemată de Zidurile reci de plumb,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
pe ale căror aripi,
de Non-Sensuri ale Existenței,
vom zbura,
către Infernul care ne așteaptă,
o viață întreagă.

50) Conștientă fiind

Altare de Amăgiri,
ne țin genunchii îndurerați,
ai Eternităților de Clipe,
în vazele sparte,
de pumnii însângerați ai Absurdului,
Florilor de Lacrimi ofilite,
puse de Moartea,
care se închină,
la IluziileVieții și Fericirii,
Non-Sensurilor noastre ale Existenței,
conștientă fiind,
cât de mult o ajută toate acestea,
ca să ne fure,
Nesfârșirea unei Iubiri,
pe care o vom căuta-o în zadar,
lovindu-ne de Zidurile pustii,
colorate cu Promisiuni deșarte,
ale Viitorului.

51) De aceea am tăcut

Oricât vom înnota,
Iubire,
spre malurile de plumb,
ale Cuvintelor,
nu vom reuși să ne prindem de ele,
fiind atât de alunecoase,
încât nici Adevărul nu s-a cățărat,
pe vreunul dintre zidurile de Plumb,
ale trupurilor acestora.

De aceea am tăcut,
când Orizonturile Viselor,
au început să-și piardă,
numerele și numele Apusurilor,
ale căror Nopți nou născute,
ne orbeau cu întunericul,
Destinului,
la care eram condamnați,
să ne trăim,
Singurătatea,
acestor Non-Sensuri ale Existenței.

52) Erai atât de mult din Tine, Eu

Erai atât de mult din Tine,
Eu,
încât toate cioburile,
din oglinda Timpului vagabond,
al Iluziilor Vieții și Morții,
s-au reașezat ca într-un puzzle,
jucat de Privirile strivite de Singurătate,
ale Destinului nostru,
Întâlnindu-ne.

Erai atât de mult din Tine,
Eu,
încât nici Absurdul acestei Lumi,
nu și-a dat seama,
până când nu a realizat,
că nu mai are Nimic,
de pus pe masa Deznădejdii,
nici măcar o fărâmă de Disperare,
care să-i hrănească,
Non-Sensurile Existenței.

Erai atât de mult din Tine,
Eu,
încât am rămas fără să ne dăm seama,
ultimul strop de Fericire,
sorbit de Eternitate,
din Privirea Nemuririi,
ce nu va fi turnată niciodată,
în cănile de pustiu,
ale unui Orizont,
zămislit de o Creație,
a Păcatelor Originare.

Erai atât de mult din Tine,
Eu,
încât până și marginile Promisiunilor,
par a se fi suprapus,
peste Infinitul Luminii Divine,
pe ale cărei aripi,
ne-am luat zborul,
cât mai adânc,
în Inima de Jar,
a Străinului din noi înșine,
pe Cerul căruia ne strălucește,
fără să cadă vreodată,
Steaua Iubirii noastre.

Erai atât de mult din Tine,
Eu,
încât nici Dumnezeul Jertfei,
nu poate înțelege,
 cum de am reușit,
 să ne achităm față de Moartea,
pe care am reușit să o convingem,
să nu ne mai urmeze vreodată,
cu toate că El a creat-o,
atât de neîngăduitoare,
față de Cuvintele rostite de noi,
Iubirii,
unde toate Speranțele,
 încep să strălucească,
cu acel Te iubesc,
ce ne va înveșmânta fără oprire,
Visul de a rămâne mereu împreună.

53) Remușcări febrile

Zori de Cuvinte,
gripate și răstălmăcite,
pline de dureri acute de cap,
și Remușcări febrile,
ne ning cu Înțelesuri înlănțuite,
de Moartea,
tot mai înverșunată,
să ne redescopere,
Pașii de Dans frământați,
ai Destinului,
din al căror aluat frivol,
ne este dospită Fericirea,
care ni se vinde pe Nimic,
Non-Sensurilor Existenței.

54) Peste care

Poduri de Verbe,
peste care,
nu poate trece Nimeni,
ne înlănțuie Sentimentele,
cu Prăbușirile surde și tulburi,
ale Amintirilor,
peste care,
au rămas să treacă,
doar Umbrele palide,
ale Norilor de plumb,
ai Zilelor fără adăpost,
trăite acum,
doar de Singurătate,
unica ce a mai rămas din noi,
și se încăpățânează,
să se lupte cu Moartea,
peste care,
nu va mai trece Nimeni,
Vreodată.

55) Ne strivesc aripile Inimilor de Jar

Ruguri de Remușcări,
deapănă Cenușa Regretelor,
respirată de Amintirile de Plumb,
ale Cerurilor grele de Cuvinte,
care ne sfarmă,
aripile Inimilor de Jar,
ale Viselor,
tot mai cenușii,
ce ne strivesc neîncetat,
Viitorul,
rezemate de tâmplele încărunțite,
ale Ridurilor unor Speranțe,
ale căror Flori de Lacrimi,
se preling,
pe umerii gârboviți,
ai Timpului nostru.

56) Privirea Iubirii ce-a orbit

Umbre rănite,
zidite-n Catedralele,
Cuvintelor noastre prăbușite,
la tălpile roase ale unor Înțelesuri ruinate,
peste aripile Luminii Divine,
din Privirea Iubirii,
ce-a orbit,
de atâta Întuneric al Singurătății,
care ne strivește Sufletele,
mistuite de flăcările reci și sumbre,
ale Absurdului,
care ne-a înveșmântat,
cu țărâna Iluziilor Vieții și Morții,
încarnându-ne astfel,
în Durere și Disperare.

57) La masa bogată a Morții

Promisiuni ascunse,
de Furtunile Întrebărilor,
tot mai machiate,
de către Timpul Norilor de Plumb,
din trupul căruia ne-am clădit,
Inimile de vânt,
ale Așteptărilor,
ruginite,
de Pașii Orizonturilor Toamnei,
ce par a nu se mai termina vreodată,
de-atâta Singurătate,
cât pot să mai înghită,
la masa bogată a Morții,
Gloriile Divine,
pe care ne-au fost așezate Destinele,
încă de la nașterea primului scâncet,
al Eternității Clipei,
ce s-a pierdut pentru totdeauna,
odată cu noi.

58) Ne-am îndatorat pentru totdeauna Singurătății

Păduri de aripi frânte,
străjuiesc Florile de Lacrimi,
ale Amintirilor,
care ni se usucă,
de Dorul tot mai șters,
al Cerurilor de Cuvinte,
fără stele căzătoare,
pe urmele cărora,
am încercat undeva-cândva,
să zburăm către Străinul Subconștient,
din Eternitatea Clipei,
pe care nu credeam să o pierdem vreodată,
la ruleta măsluită a Uitării,
Gloriilor Divine,
unde ne-am îndatorat,
pentru totdeauna,
Singurătății.

59) Iarna Cuvintelor

Flori de Lacrimi,
cad zvârcolindu-se,
pe aripile Furtunilor de Înțelesuri,
ale căror Umbre adânci și triste,
ne înveșmântă Zâmbetele înghețate,
primite în dar,
de la Iarna Cuvintelor,
Gloriilor Divine,
ce-au nins,
peste tâmplele cărunte ale Timpului,
cu Absurdul unei Lumi,
a Păcatelor Originare,
ce pare a nu fi fost creată pentru noi,
Iubire.

Viscolește cu Priviri,
neputincioase și crispate,
încremenite sub Gerul amar,
al Gândurilor de Plumb,
pe care nimeni nu mai reușește,
să le îndepărteze,
de pe Ferestrele Speranțelor,
ale căror Flori de Gheață,
ne sunt dăruite de către Destine,
Absurdului,
unor noi Zile fără adăpost.

60) Religiile Iubirii

Nori provocatori de Întrebări,
se rotesc amețindu-ne,
 deasupra catedralelor rătăcite,
 ale Privirilor,
Gloriilor Divine,
ce și-au pierdut pentru totdeauna,
 religiile Iubirii,
și aleargă spre Nicăieri,
pe străzile Cănilor de Pustiu,
din care ne sorb cu nesaț,
buzele perfide ale Morții,
pentru care Singurătatea față noi înșine,
a fost dintotdeauna,
un deliciu de nerefuzat,
pe care nu-l poate rata,
prin Cimitirele de Vise,
ale Destinelor noastre.

61) Pe Drumurile insalubre ale Amintirilor

Rămășițe de Saluturi,
zac aruncate în mormane,
murdare și triste,
pe Drumurile insalubre ale Amintirilor,
Gloriilor Divine,
tot mai roase și pline de gropi,
peste care se strică,
până și roțile solide ale Timpului,
ce par a nu se mai învârti,
după interesele meschine ale Morții,
spre disperarea Absurdului,
hotărât să reclame,
Iluziilor Ferciirii,
starea deplorabilă a Speranțelor,
fie ele și deșarte.

62) Într-o Lacrimă de Vis

Alergăm fără oprire,
după Iubirea pierdută,
neștiind că am fost răpiți,
de mrejele Iluziilor Morții,
Gloriilor Divine,
până când ne înecăm accidental,
într-o Lacrimă de Vis,
ca să ne regăsim Viața,
fără să o întâlnim cu adevărat vreodată,
pentru a primi în schimb,
o Oglindă spartă,
a Nenorocului,
în care nu reușim nimic altceva,
decât să vedem fața distorsionată a unui Destin,
care ne-a înfiat forțat,
la Magazinul de Iluzii,
al Unui Dumnezeu al Jertfei,
ce s-a gândit,
că-și poate hrăni Moartea cu noi,
dacă ne aruncă Iubirea,
al cărei gust nu-l suportă,
fiind prea dulce după spusele,

Cimitirelor de Cuvinte,
rezemate de gardurile Absurdului,
ce nu le vom putea escalada niciodată,
în această Lume,
 care nu a fost creată,
 pentru a ne aparține cu adevărat.

63) Ospicii de Cuvinte

Ape amăgitoare de Vise,
ne îneacă cu strălucirea ademenitoare,
a Vieții,
pentru a ne reîncarna în Durere,
purtați de stelele căzătoare ale Absurdului,
Gloriilor Divine,
de pe bolta oarbă,
a Străinului nostru Subconștient,
pierdut printre venele injectate,
cu drogurile Iluziilor Fericirii,
ale Eternităților de Clipe,
ce mor rezemate de gardurile Pașilor,
care ne purtau undeva-cândva,
către aceleași Ospicii de Cuvinte,
spre care ne duc și acum,
Așteptările zadarnice.

64) Plumbul Norilor Singurătății

Ne pierdem definitiv,
printre Privirile injectate cu Absurd,
ale Străzilor pustii și reci,
din Inimile de Vânt ale Cuvintelor,
Gloriilor Divine,
a căror adrese au fost șterse,
de Pașii nehotărâți și lacomi,
ai Promisiunilor tot mai deșarte,
care ne înveșmântă și acum Amintirile,
atât de istovite,
încât cad surd și greu,
din Cerurile întunecate ale Speranțelor neîmplinite,
care ne strivesc,
cu Plumbul Norilor Singurătății,
Așteptarea.

65) Cenușa Eternităților de Clipe incinerate

Ziduri de Plumb,
ne strivesc până și Furtunile Cuvintelor,
ale căror tunete și fulgere de Verbe,
se sting în surdină,
prin Cimitirele Zorilor,
Gloriilor Divine,
de pe bolta oarbă a Florilor de Lacrimi,
lipsite până și de stelele căzătoare,
ale Speranțelor deșarte,
în care ne spălam undeva-cândva,
pălmile murdare ale Gândurilor,
pline de funinginea Destinului,
peste care se așterne mereu,
Cenușa Eternităților de Clipe incinerate.

66) Răspunde-mi Iubire

Răspunde-mi Iubire,
de ce ți-ai împletit coroană de Absurd,
din buchetul Florilor mele de Lacrimi,
pe care să o depui la mormântul Destinului?,
ca mai apoi să privești Cerul Cuvintelor,
unui Dumnezeu al Păcatelor Originare,
prin Ochii Inimii de Jar,
ale Viselor mele despre tine?

Răspunde-mi Iubire,
încotro crezi că voi putea învăța să reînviu vreodată,
dacă nu în brațele Adevărului tău Absolut?,
care se revarsă vuind,
sărind cascade de Pasiuni,
prin venele strălucirii tale,
fără a putea fi totuși,
servit, vreodată,
în cănile de pustiu,
știrbite de veninul Iluziilor Vieții și Morții,
unicele ce mi-au mai rămas,
ca moștenire,
de la Disperarea și Deșertăciunea,
acestei Lumi a Nimănui.

67) Sălbăticia Disperărilor

Stelele Cuvintelor căzătoare,
licăresc pe tâmplele cărunte,
ale Timpului,
prin care Absurdul,
ne înveşmântă,
cu sălbăticia Disperărilor,
Gloriilor Divine,
pentru a fi după moda,
Iluziilor Vieții și Morții,
aplaudată fără încetare,
pe scenele Durerilor,
de către Vitrinele Privirilor,
ce-și joacă mereu,
rolurile de Statui Vivante,
ale căror protagoniști,
suntem noi Iubire,
împreună cu Moartea.

68) Privirile Ochilor de Cenușă

Umbre de Uitări,
sfâșiate de colții amari ai Timpului,
plutesc pe lespezile,
 mormintelor de Zâmbete,
pe care ni le rostesc,
Privirile Ochilor de Cenușă,
ai Deșertăciunilor,
Gloriilor Divine,
din Inimile de Vânt,
ale căror Furtuni de Speranțe,
năruie Orizonturile Disperărilor,
lăsând să crească în locul lor,
buruienile Singurătăților,
ale căror spini de Înțelesuri,
ne înțeapă Destinele cu Respriraţiile lor,
pline de venin,
așternut în scrisorile fără de sfârșit,
încărcate cu Cimitire de Cuvinte.

69) Încep să prindă rădăcini

Resturi de Zâmbete,
putrezesc la margine de Cuvânt,
pe lângă care trec nepăsătoare roțile de foc,
ale Timpului,
Gloriilor Divine,
care ne ard Etapele Iluziilor Vieții și Morții,
cu osiile de ceară ale Înțelesurilor,
devenite tot mai ostile,
ni se topesc pe fața unei Iubiri,
care s-a rătăcit,
în brațele Destinului,
fără ca Moartea să știe,
unde se află,
până când,
Florile de Lacrimi,
ale Eternității Clipei noastre,
încep să prindă rădăcini în Eternitatea,
ce aparține pe această Lume,
numai Morții.

70) Oasele Destinelor

Ridurile Cuvintelor,
Gloriilor Divine,
își duc istovite albiile Sensurilor,
pe fruntea unui Timp,
al Nimănui,
sub Cerul de Oase albite,
unde,
suntem forțați,
să devenim câinii turbați ai Iubirii,
pe care să o sfâșiem,
până când din carnea Eternității ei de Clipă,
nu ne mai rămâne decât o Amintire,
și toate acestea,
pentru a fi recompensați,
fiecare cu câte unul,
din Oasele Destinelor,
Iluziilor Vieții și Morții,
pe care să le roadem necontenit,
până când nu va mai rămâne nimic,
din noi înșine.

71) Respirațiile de foc ale Iubirii

Țărmuri surpate-n Urechile scoicilor de Vise,
în Inimile de Jar ale cărora,
se mai aud și azi,
Respirațiile de foc ale Iubirii,
ale cărei valuri de Flăcări,
ne-au aprins undeva-cândva,
Steaua Destinului nostru ceresc,
ce- a fost răpită de pe bolta Eternității,
de către Iluziile Vieții și Morții,
Gloriilor Divine,
care au reușit să o prindă,
cu Undița desfrânată a Plăcerilor carnale,
din care măcelarii acestei Lumi,
Absurdul și Deșertăciunea,
măsluiesc cele mai perfide Gusturi,
pentru zarurile trucate ale Timpului Nimănui.

72) Pictate cu Privirile pierdute

Am devenit o istorie a Absurdului,
Gloriilor Divine,
alergând printre Florile de Lacrimi,
culese de Singurătate,
printre stropii Ploilor de Înțelesuri,
care ni se preling,
pe fețele palide ale Cuvintelor,
la tâmplele cărora,
Călugărițe de Vise deșarte,
se închină Icoanelor Deșertăciunii,
pictate cu Privirile pierdute,
ale Ochilor de Cenușă,
ai Destinului,
din care nu a mai rămas,
decât Amintirea unor Flăcări,
ce ardeau undeva-cândva,
și pentru noi,
Iubire.

73) Peste întinderile de gheață

Viscolește cu Inimi de Cuvinte,
peste întinderile de gheață,
ale Indiferenței,
în pălmile căreia suntem ascunși,
pentru a nu fi observați,
de Adevărul Absolut al Iubirii,
ce ar putea să ne fure,
Înțelesurile,
de pe tărâmurile Absurdului,
Non-Sensurilor Existenței,
și să le ducă,
pe Aripile albe de Sinceritate,
ale Luminii Divine,
departe în noi înșine,
de unde să nu mai fim nevoiți vreodată,
să deschidem poarta Deșertăciunii,
care ne pregătește pentru Moartea,
izvorâtă din Gloriile Divine,
ce-abia așteaptă să ne ia în stăpânire,
Visele.

74) Surâsuri

Secrete înghețate în Surâsuri,
incendiate de Răsăriturile de foc,
ale Gândurilor de Plumb,
care și acum,
ne ard Ridurile adânci și tăioase,
de pe fețele îmbătrânite prematur,
și tot mai obraznice,
ale Cuvintelor,
prin care ni se scurg
Înțelesurile de ceară,
proaspăt topite,
ale Speranțelor,
din trupurile cărora,
ne facem Lumânări de Răbdare,
pentru mormintele Zâmbetelor,
ale căror Vise,
cu toate că știm,
că nu se vor mai reîntoarce niciodată,
în gara părăsită,
până și de Amintiri,
a Morții,
totuși încă le mai așteptăm.

75) Pas de Jar

Maluri rupte-n bucăți de Sentimente,
își duc albiile Ridurilor,
către Zările Nimănui,
unde ne spălăm Cimitirele de Cuvinte,
rostite între Zidurile de plumb ale Destinelor,
Zilelor fără adăpost,
sub streașinile cărora,
abia mai reușim,
să ne ducem,
Non-Sensurile Existenței,
Gloriilor Divine,
pe care le respirăm,
la fiecare Pas de Jar,
al Coșmarului de a fi conștienți,
de Rătăcirea,
în care ne înveșmântăm,
cu fiecare Eternitate de Clipă,
prin care trecem,
și o ucidem fără nici un rost.

76) Până când Nimeni

Regrete Mov,
îmbracă Răsăriturile pustii ale Așteptărilor,
tot mai istovite,
de Privirile de plumb ale Cuvintelor,
ce nu-și pot stăpâni,
Înțelesurile rebele și reci,
să ne dăruiască noi buchete,
de Flori de Lacrimi,
cu brațele parfumate ale Absurdului,
Iluziilor Vieții și Morții,
Gloriilor Divine,
în care ne-am adâncit,
până când Nimeni,
nu ne mai poate salva,
de propriul nostru Sine falsificat,
al Deșertăciunii unui Timp,
al Compromisurilor.

77) Pașii de plumb ai Icoanelor desfrânate

Frunze ruginite de Amintiri,
irosite de Toamna Inimii de Jar,
a Eternității Clipei,
în care ar fi trebuit,
să ne stabilim adresa Iubirii,
foșnesc sub Pașii de plumb,
ai Icoanelor desfrânate,
ale unor Sfinți,
ai Absurdului,
Păcatelor Originare,
ale Gloriilor Divine,
răzbunători și cruzi,
ce ne-au ucis fără nicio Remușcare,
Cuvintele unei Regăsiri de Sine,
pe care ni le-ar fi rostit,
Adevărul Absolut,
al Iubirii.

78) Aflat pe bolta ascunsă

Alerg spre Nicăieri,
încercând să-mi conving Nașterea,
că sensul ei a fost,
doar de a zămisli Moartea.

Numai Zâmbetul strălucitor,
al Lumii Divine,
aflat pe bolta ascunsă,
a Străinului Subconștient din mine,
m-ar putea salva,
din oceanul Păcatelor Originare,
în care mă înec,
sub greutatea inertă,
a Eternităților de Clipe decedate,
prin Inimile cărora,
am fost obligat să trec,
de către Iluziile Vieții și Morții,
Gloriilor Divine,
tocmai pentru a le frânge.

79) Credința în Lumina Divină

Credințe ofilite,
sorb Toamnele Inimilor,
din cănile de pustiu ale Destinelor,
găzduite în Inimile frânte,
de Zidurile masive de plumb,
ale Zilelor fără adăpost,
la tălpile cărora încercăm să ne ducem,
Credința în Lumina Divină,
abandonată,
până și de Absurdul și Deșertăciunea,
Non-Sensurilor Existenței,
ce nu mai pot să o combată,
știind că este unica,
prin care mai putem,
să ne regăsim pe noi înșine,
prin Întunericul adânc și rece,
al Păcatelor Originare,
ale Gloriilor Divine,
pe care suntem obligați să le slujim,
până când vom fi eliberați,
de către Iluziile Vieții și Morții,
în brațele Adevărului Absolut al Veșniciei.

80) Oglinzi de Cuvinte

Ne privim rareori atenți,
în Oglinzi de Cuvinte,
înțelegând ce mare păcat,
 este să le spargem,
abia atunci când ne tăiem adânc,
 în cioburile Amintirilor,
Florile de Lacrimi,
ale Viselor,
care încep să sângereze,
 cu Regrete tardive,
 pe umerii unui Timp,
al Nimănui,
din care nici unul dintre noi,
nu mai poate clădi nimic.

81) În Ochii Infinitului

Inimi de vânt,
spulberate pe prispele Zâmbetelor șterse,
de palmele trase Adevărului,
mereu atent îngrijite,
unde fiecare Virgulă,
a Promisiunilor deșarte,
rostite de Cimitirele de Cuvinte,
este lăcuită,
de Iluziile Morții,
Gloriei Divine,
pentru a ascunde cât mai bine,
un Viitor încăruntit prematur,
de iernile grele și geroase,
ale Singurătăților de noi înșine,
în care ne adâncim tot mai mult,
conștienți,
că suntem prea orbi,
să putem privi,
în Ochii Infinitului,
Iubirea,
care ne va aștepta în zadar,
la porțile Eternității,
ce nu se vor mai deschide niciodată,
în urma noastră.
unde ne-a dat Întâlnire,
Destinul.

82) Trecutul a Trecut

Să alergăm,
încercând să ne prindem din urmă,
Trecutul,
unde încă nu făcusem cunoștință,
cu Singurătatea.

Trecut,
de care am fost despărțiți,
de Iluziile Vieții și Morții,
în dansul lugubru al Promisiunilor deșarte,
Orchestrat de Absurdul,
Zilelor fără adăpost,
ale Simțămintelor,
pentru care Trecutul a Trecut.

Să alergăm,
la fel de săraci,
de lipsa Cuvintelor Deșertăciunii,
precum ne-am născut,
în Privirea goală și disperată,
a acestui Timp,
ce-și ucide propriile Eternități de Clipe,
pentru a fi considerat folositor,
de către Moartea,
Gloriilor Divine.

83) Într-o Lume de Umbre

Pierduți,
într-o Lume de Umbre,
comunicăm prin Întunericul Cuvintelor,
Gloriilor Divine,
tot mai apăsătoare şi agresive,
ce ne ard Pașii Viselor,
până când Cenușa acestora,
este spulberată de Inimile de Vânt,
ale nelipsiților Zori,
ai Singurătății de noi înșine,
spre a fi dusă,
de Norii Privirilor de Plumb,
pe Cerul gri al Sufletelor,
unor Întrebări care ne strivesc,
până și Absurdul,
Non-Sensului Existenței,
cu Moartea,
pe care ne-o insuflă,
fiecărei Eternități de Clipă,
prin care trecem.

84) Își beau Marea de Durere

Rădăcini amare de Zâmbete,
sfarmă țărâna în care ne-am întrupat,
Moartea,
Gloriilor Divine,
printre Florile de Lacrimi,
ale Disperărilor pe care ni se sprijină,
Non-Sensurile Existenței,
Iluziilor Vieții și Fericirii.

Țărmuri roase de Valurile Amintirilor,
își beau Marea de Durere,
la mesele pline cu Regrete,
ale catargelor unor Iubiri,
ce nu le vor mai regăsi niciodată,
de când au naufragiat,
pe oceanul Uitării.

85) Pe Cerul altor generații de îndrăgostiți

Dacă eu sunt un Fluviu,
tu ești un Izvor,
la farmecele căruia,
se apleacă Eternitatea,
să se răcorească cu Lacrima,
cristalină și pură a Iubirii,
ce se prelinge, strălucind,
pe obrazul Luminii Divine,
ce ne-a aprins Inimile de Jar,
cu Steaua Nemuririi,
ce ne va lumina Calea,
spre Absolutul nepătat vreodată,
al Simțirii din noi.

Dacă tu ești Oceanul Nemărginirii,
eu voi rămâne mereu,
Orizontul său,
ce-l va urma la nesfârșit,
trecând peste toate Furtunile,
Non-Sensurilor Existenței,
Gloriilor Divine,
iscate de Vânturile Absurdului,

Iluziilor Vieții și Morții,
pe care le vom învinge,
spre a deveni în cele din urmă,
o Stea a Iubirii,
ce va licări fără să se prăbușească vreodată,
pe Cerul altor generații de îndrăgostiți.

86) Prin ungherele Catedralelor de Promisiuni

Am devenit,
Ferestre de Adevăr sparte,
prin care trec, șuierând,
Inimile de Vânt, indiferente,
ale Non-Sensurilor Existenței,
Gloriilor Divine,
ce vor să-și doneze,
Ramele Viselor,
unor Icoane ale Iubirii,
și zac descompuse,
prin ungherele Catedralelor de Promisiuni,
reci și indiferente,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
la care ni se închină,
Genunchii Gândurilor,
Striviți de Neputința,
primită în dar,
de la Absurdul și Disperarea,
Deșertăciunii acestei Lumi.

87) Pe iarba necosită

Zori cu Zâmbete crispate,
se înghesuie la tarabele învechite,
ale Non-Sensurilor Existenței,
să prindă câte o Iluzie a Vieții sau Morții,
Gloriilor Divine,
cât mai proaspătă,
pe care să o gătească Singurătăților,
din Catedralele ruinate,
ale Privirilor de Plumb,
ce rătăcesc haotic,
pe aleile prost hrănite,
murdare și costelive,
ale Cimitirelor noastre de Cuvinte,
Răstignite,
pe iarba necosită,
a Speranțelor otrăvite,
cu Promisiuni deșarte.

88) De Dorul Iubirii

Flori de Lacrimi,
rupte din Paradisul,
de unde am fost răpiți,
de Non-Sensurile Existenței,
Gloriilor Divine,
pentru a fi așezate,
în Vazele ciobite ale Absurdului,
unde Iluziile Vieții și Morții,
toarnă cu nesaț,
apa coclită a Disperării,
pentru a stopa revenirea printre noi,
a Speranțelor,
ce ar putea prinde aripi,
veștejindu-ne pe loc,
Durerea Singurătății,
de Dorul Iubirii,
din brațele căreia,
am fost smulși cu brutalitate.

89) Ale căror Simțăminte

Urme desfigurate de Întrebări,
abia se mai întrezăresc,
printre Frigul Regretelor,
de sfârșit de Lume,
al Cuvintelor înghețate anume,
pentru a fi servite,
în licoarea rece și amară,
a Singurătății de noi înșine,
pe care o bem fără încetare,
din cănile de pustiu ale Destinelor,
Iluziilor Vieții și Morții,
Gloriilor Divine,
ale căror Simțăminte,
pline Neputință și de Durere,
zboară cu aripile propriilor noastre,
Non-Sensuri ale Existenței.

90) Setea de noi înșine

Erai atât de mult Țărm,
pentru Valurile nesfârșirii Iubirii mele,
încât ai devenit Portul,
unde Visele nu mai sunt nevoite,
să ducă Cerul greu de Plumb,
al Iluziilor Vieții și Morții,
frustrat de Furtunile fără de sfârșit,
ale Non-Sensurilor Existenței,
Gloriilor Divine,
care spală neîncetat,
fața Deșertăciunii,
plină de Ridurile Absurdului,
sperând zadarnic,
să o întinerească,
pentru a se îndrăgosti de ea,
Cănile de Pustiu,
ale Singurătății,
din care va fi nevoită să bea
Setea de noi înșine,
ce sălășluiește în Blestemul rostit,
de Moartea Atotputernică,
Păcatelor Originare ale Creației.

91) Vuiesc sălbatic

Cascade zbuciumate de Absurd,
vuiesc sălbatic,
despletindu-și părul încâlcit,
al Întrebărilor,
deasupra stâncilor ascuțite,
ale Adevărului Absolut,
ce sfârtecă Non-Sensurile Existenței,
Gloriilor Divine,
în felii de Cer,
din care să ne hrănească,
Cerurile Cuvintelor,
ce-ncep să-și verse amarnic,
stropii Florilor de Lacrimi,
ale Furtunilor ce se iscă,
în Sufletul Străinului Subconștient,
din fiecare.

92) Ca să urcăm la nesfâșit

Nu putem vedea Lumea,
decât prin Ochii lipsiți de Lumină Divină,
ai Absurdului, Disperării și Deșertăciunii,
unde Adevărul Absolut,
umblă în zdrențele,
Non-Sensurilor Existenței,
Gloriilor Divine,
sub tălpile căreia,
ne ducem Viața,
striviți de greutatea,
pe care o are Zâmbetul fățarnic,
desenat de Moarte,
pe pereții reci ai Păcatelor Originare,
ca să urcăm la nesfâșit,
Treptele de Cer,
ale Zidurilor opace,
dintre noi și Eternitatea,
unei Iubiri,
pe care nu o vom putea atinge,
Niciodată.

93) Pe Orizontul violet al Singurătății

Întinde-mi strălucirea mâinii tale,
Iubire,
să-ți pot dărui,
buchetul Florilor mele de Lacrimi,
care se preling firav,
pe fața Adevărului tău Absolut,
ce încă mai simt că respiră,
în Inima de Jar,
a Străinului meu Subconștient,
ce pare a te aștepta,
de mai bine de o Veșnicie,
pe Orizontul violet al Singurătății,
pentru care nu mai există Zori,
decât Amintiri,
ale Ochilor de Cer,
pe care nu-i mai pot vedea,
fiindcă au orbit de dorul tău,
știind că nu mai putem Zbura vreodată,
ca atunci când înfruntam Necunoscutul,
unei Fericiri.

94) La Parastasul Iubirii

Ramuri de Vise frânte,
de Non-Sensurile Existenței,
Gloriilor Divine,
ale căror Promisiuni s-au năruit,
în ceața de sfârșit de Lume,
a Absurdului,
din care Moartea,
ne-a tăiat fiecăruia câte o felie,
pe care să o gustăm,
la Parastasul Iubirii,
a cărei Ochi de Cer,
i-am spălat,
cu Florile de Lacrimi ale Singurătății,
ce ne va măcina de-acum încolo,
Amintirea,
de Plumbul Norilor ultimelor Cuvinte,
pe care ni le-am adresat,
undeva-cândva.

95) Câte o frântură de Înțeles

Zări pierdute de Orizonturi,
sub tălpile grele și istovitoare,
ale Remușcărilor,
ne strivesc fiecare Eternitate de Clipă,
transformând-o,
într-un nisip fin al Absurdului,
ce-și scurge Regretele,
prin Ridurile adânci,
ale Amintirilor,
ce ne-au rămas,
ca un Nod al Non-Sensurilor Existenței,
Gloriilor Divine,
înghițit de Gâturile strâmte,
ale Clepsidrelor unor Cuvinte,
ce-abia pot să mai articuleze,
câte o frântură de Înțeles,
care ne măsoară Timpul,
Iluziilor Vieții și Morții,
pe care suntem condamnați să le trăim.

96) Din infinita Ta mărinimie

Ai avea curajul,
să ne deschizi Doamne,
Porțile Adevărului Absolut,
ca să-ți putem admira,
strălucirea Divinității Cuvântului,
prin care ai clădit Păcatele Originare,
ale acestei Lumi,
ce ai făcut-o,
servitoarea Morții,
și pe noi sclavii ei,
vânduți de dinainte de a ne naște,
Absurdului, Deșertăciunii și Durerii?

Măcar ai câștigat ceva Doamne,
de pe urma chinurilor noastre?,
sau ai făcut-o,
din infinita Ta mărinimie,
față de Moartea,
ce aparține Gloriilor Tale Divine?

97) Vin să-și primească Destinele Morții

Nașteri funebre,
sunt strigate la maternitățile,
Non-Sensurilor Existenței,
Gloriilor Divine,
printre Durerile Facerilor,
unde Păcatele Originare,
vin să-și primească Destinele,
Morții.

Clepsidre sparte,
ne măsoară cu cioburile tăioase,
ale Amintirilor,
Timpul Absurdului,
unei Vieți a Disperării,
înecată în Deșertăciune.

98) Consumați de Moarte

Promisiuni deșarte,
ruginesc în Inimile de Vânt,
ale Destinelor,
după tiparele cărora,
ne-au fost clădite Sufletele,
Frunzelor ruginite,
de Toamnă târzie,
din respirațiile Amintirilor,
ce foșnesc sub Pașii apăsători,
ai Singurătății,
spălată de ploile reci,
ale Cuvintelor,
prelinse în Flori de Lacrimi,
pe fața Absurdului,
de a ne naște într-o Lume,
care ne înstrăinează mereu,
de propriul Sine,
pentru a fi consumați de Moartea,
ce aparține Gloriilor Divine.

99) Lumânare de Vise

Ne înecăm în Urmele Viciilor,
Iluziilor Vieții și Morții,
ce ne clădesc,
Catedrale imense de Absurd,
la icoanele cărora trebuie să ne închinăm,
Durerile facerii,
Eternităților de Clipe Moarte,
unde pretindem că ne trecem,
Non-Sensurile Existenței,
prin care ne trăim Experiența,
de a fi,
aceeași Lumânare de Vise,
despre care nu vrem să știm niciodată,
că se topește cu repeziciune,
între Zidurile masive și apăsătoare,
ale Deșertăciunilor,
Gloriilor Divine.

100) Cresc pe Ridurile lacustre

Riscuri,
pierdute-n Apa Deznădejdii,
se reped amenințătoare,
să transpire,
prin porii albiilor adânci,
ale Florilor de Lacrimi,
ce cresc pe Ridurile lacustre,
ale Non-Sensurilor Existenței,
prin care ni se scurg,
fluviile Absurdului,
sub aripile căruia,
ne-a fost decis Destinul,
de către Moartea,
ce aparține Gloriilor Divine,
tot mai prietenoasă,
cu Fericirea.

101) Glorii Divine

Glorii Divine,
ne vor,
zidiți de vii,
printre Flori de Lacrimi,
pe schelele cărora,
se clădesc neobosite,
Lanțuri de Păcate Originare,
purtate de Dumnezeu,
la petrecerile cu Sfinții,
după ultima modă a Paradisului,
al Lor nu al nostru,
folosit ca să ne lustruiască Durerile,
de pe Icoanele,
aflate pe treptele tot mai roase,
de către Genunchii învinețiți,
ai Gândurilor de Plumb,
ce ni se roagă,
prin Catedralele Disperărilor,
din Inimile de Vânt a Cuvintelor,
pe aripile cărora,
zburăm către Moartea inevitabilă,
ce sălășluiește în porii Deșertăciunii,
fierărei Eternități de Clipă,
ce ne-a fost hărăzită,
de către Destinul Absurdului,
Non-Sensurilor Existenței.

102) Nemuritoare

Zori de Cuvinte,
ning peste gheața Singurătății,
încremenite într-un Zâmbet,
de sfârșit de Lume,
al unei Icoane,
căreia i s-a șters imaginea sfântă,
a Absurdului,
Gloriei Divine,
unei Povești,
ce se vrea Nemuritoare,
prin Moartea,
la care ne închinam,
Disperarea,
despre care nu știam că este din ceară,
și începe să se topească,
la fierbințeala primei raze de Adevăr,
din Ochii de Cer,
ai Luminii Divine,
ce strălucește în sufletul tău,
Iubire.

103) Voia unui Dumnezeu

Aripi sfinte de Întrebări,
se prăbușesc neputincioase,
la tălpile de Plumb ale Înțelesurilor,
Gloriilor Divine,
reci şi indiferente,
scăpate de sub controlul Speranțelor,
de a reuși vreodată,
să fim nimic mai mult,
decât noi înșine,
pe Cerul Iubirii,
unde se abat nemiloase,
furtunile de stele căzătoare,
ale Disperării și Absurdului,
încolțite în Cuvântul Facerii,
de Voia unui Dumnezeu,
al Păcatelor Originare.

104) Ne-a cerut

De ce-ai lăsat,
 răzbunarea Blestemului,
Gloriilor Divine,
 Doamne,
să apere Păcatele Originare,
 de noi?,
cei striviți de Orizonturile de Plumb,
ale Nefericirilor,
care ne ard cu ploile de foc,
ale Singurătății,
pe fruntea căreia,
ni se scurg,
 în cascadele Florilor de Lacrimi,
 stropii de sudoare ai Destinului,
ce va rămâne în final,
al Nimănui,
după ce ne-a cerut,
 să-i înțelegem Durerile,
Absurdul și Deșertăciunea,
pe care le-am trăit,
ca fiind ale noastre.

105) Trebuie să le urcăm

Stânci tăioase de Suferințe.
ne taie carnea fragedă,
a Eternităților de Clipe,
pentru a ospăta cu ea,
Absurdul,
la masa copioasă,
a Păcatelor Originare,
unde sunt nelipsite,
Non-Sensurile Existenței,
Gloriilor Divine,
guralive și fățarnice,
care ne laudă mereu,
Destinele de Plumb,
pe care trebuie să le urcăm,
numai în vârful muntelui Durerii,
de unde își iau zborul,
către alte zări,
lăsându-ne fără nici un rost,
prin cavourile Privirilor,
din Cimitirele de Cuvinte,
ce ne-au mai rămas de rostit,
Morții.

106) Timpul sângeros al Apusului Iubirii

Ghearele ascuțite ale Cuvintelor,
ne sfârtecă Zorii Singurătății,
lăsându-i să sângereze,
în Inimile stropilor reci de Amintiri,
care ne spală fețele Clipelor ce-au murit,
în brațele Singurătății,
tot mai slăbite,
de Timpul sângeros,
al Apusului Iubirii,
aprins de Iluziile Vieții și Morții,
Gloriilor Divine,
pentru a o transforma în cenușa Uitării,
într-un incendiu al Absurdului,
acestei Lumi,
ale cărei Non-Sensuri ale Existenței,
ni se scurg prin venele cănilor de pustiu,
din care ne soarbe,
Moartea,
Viitorul.

107) În cănile de pustiu ale Privirilor

Ramuri pierdute-n Amintirile Frunzelor,
ce-au foșnit sub tălpile grele,
ale Timpului,
Morții,
bat cu Inimile de Vânt,
în ferestrele Florilor noastre de Lacrimi,
care ni se preling,
pe fața tot mai abătută a Viitorului,
a cărui sevă ne este servită,
în cănile de pustiu ale Privirilor,
pe care le sorbim de fiecare dată,
mai ales atunci,
când Pașii de Plumb ai Singurătății,
Gloriilor Divine,
ne invită la masa îmbelșugată,
cu Dureri și Disperări,
a Zorilor.

108) Vor modela un alt Suflet

Zile de Absurd,
plutesc pe Inimile de Jar,
ale Promisunilor,
stingându-le flăcările Sentimentelor,
cu Cimitirele înghețate de Cuvinte,
ale Gloriilor Divine,
pe apele cărora,
curg sloiuri de Înțelesuri,
tăioase și indiferente,
ce lovesc surd,
malurile Amintirilor,
surpându-le în noroiul inert,
al Uitării,
din care palmele Păcatelor Originare,
vor modela un alt Suflet,
după chipul și asemănarea,
Dumnezeului Jertfei.

109) Viituri de Promisiuni

Furtunile Speranțelor,
închid în urma lor,
Nori de Zâmbete,
crispate și reci,
ce-ncep să fulgere,
cu Florile de Lacrimi,
ale Neîmplinirilor,
peste Ridurile adânci,
prin care ni se scurg,
Viituri de Promisiuni,
ce sfarmă totul în calea Simțămintelor,
care se rezemau,
în trăinicia Zidurilor masive de Întrebări,
ale Catedralelor de Inimi,
surpate la tălpile Sfinților,
Gloriilor Divine,
în care n-au crezut niciodată,
nici unul,
dintre Cimitirele Cuvintelor noastre.

110) La loc de cinste

Cu cât încercăm,
 să ne eliberăm de Absurdul,
 Non-Sensurilor Existenței,
de fapt,
înnotăm spre largurile tot mai apăsătoare,
 ale Depărtărilor de noi înșine,
atât timp,
 cât îl vom descoperi pe Dumnezeu,
prin Ochelarii purtați de către Moarte,
vom vedea Lumea,
 numai prin Dioptriile ei,
ale căror lentile,
sunt modelate de Iluziile Vieții și Morții,
după chipul și asemănarea,
Păcatelor Originare,
ale Gloriilor Divine,
pe care trebuie să le slujim,
întreaga noastră viață,
vom continua să scriem numai Biblii,
unde crima și fărădelegea,
 este pusă la loc de cinste,
iar Virtutea,
ucisă.

111) Între Zidurile masive de Absurd

Arcadele de plumb ale Sufletelor,
străjuiesc Catedralele Durerii,
pentru a celebra,
între Zidurile masive de Absurd,
Sfinții Nimănui,
ce locuiesc confortabil,
prin Icoanele Viselor noastre,
sub o identitate falsă,
ce are trecută pe ea,
adresa Iubirii,
ce a fost sacrificată,
de Păcatele Originare,
ale Gloriilor Divine,
pe altarele Absurdului,
acestei Lumi,
a Iluziilor Vieții și Morții.

112) Într-o continuă descompunere

Roluri risipite,
prin Vitrinele Durerilor,
spre a fi jucate,
cu casele Zilelor fără adăpost închise,
de Statuile Vivante ale Absurdului,
unei Lumi,
într-o continuă descompunere,
unde fiecare Cimitir de Cuvinte,
primește necontenit,
Eternitățile Clipelor noastre,
a căror Moarte o călcăm,
spre a reuși să viețuim,
printre ruinele Privirilor,
tot mai fărâmițate,
de către Păcatele Originare,
ale Gloriilor Divine,
ce aparțin unui Dumnezeu al Jertfei.

113) Virușii Amăgirilor

Spini de Vise,
străpung carnea Cuvintelor,
infectată cu Virușii Amăgirilor,
Gloriilor Divine,
pe aripile cărora,
zboară rolurile cheie,
ale Statuilor Vivante,
pe care Destinele,
Păcatelor noastre Originare,
le joacă prin teatrele,
Non-Sensurilor Existenței,
care sunt aplaudate,
de fiecare dată,
doar de un singur spectator,
și acesta este Moartea.

114) Gloria Iubirii

Izvoarele Florilor de Lacrimi,
par a fi secat,
pe fața brăzdată,
cu Cimitire de Cuvinte,
a Speranțelor deșarte,
prin care Visele cred că vor obține,
Gloria Iubirii,
pe holurile lungi și întunecate,
ale Destinelor,
din închisorile de Țărână,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
în care ne-am întrupat,
Viitorul propriei noastre Morți.

115) Pe Altarul Gloriilor Divine

De ce ne-ai zidit Doamne,
pe Altarul Gloriilor Divine,
ale Păcatelor Tale Originare,
doar că să se poată hrăni Moartea,
cu Visele noastre deșarte?,
în care nici Iluziile,
din care ne-ai clădit Speranțele,
nu pot să creadă vreodată,
oricâte Catedrale,
de îmbălsămat Cimitire de Cuvinte,
ne-ai ridica,
pe tărâmurile aride ale Bibliei Tale?

116) Credem

Raze de Iubire,
biciuite de Destinul,
Păcatelor Originare,
să moară dinainte de a ne naște,
în Maternitățile Întunericului,
din Țărâna unei Întrupări,
ce va rămâne numai a Morții,
în Oglinda căreia,
ne vom admira,
Absurdul și Durerile,
întregii Vieți,
pe care credem,
că o putem răscumpăra,
prin Credința oarbă,
în Sfinții Deșertăciunilor,
Gloriilor Divine,
pe care-i pictăm,
pe icoanele Sufletelor noastre,
zadarnic.

117) Cui anume aparțin?

Petale uitate,
 de Țărmurile Numerelor naufragiate,
pe frigul buzelor,
Disperării,
ce nu mai ține seama,
 de Eternitățile Clipelor ucise,
pe frunțile Cuvintelor,
încărunțite prematur,
de iernile lungi ale Înțelesurilor,
în care ne pierdem identitatea,
Iubirii,
lăsată pe străzile pustii și triste,
 ale unor Amintiri,
ce nu mai știu,
mai demult decât Vremea,
cui anume aparțin?

118) Pe fața unei Uitări

Zaruri de Cuvinte,
aruncate în grabă,
pe mesele de joc,
murdare și triste,
ale Absurdului,
la care sperăm să ne câștigăm,
o Moarte mai ușoară,
atunci când ni se vor deschide,
de către Deșertăciune,
porțile mari și negre ale Întunericului,
Gloriilor Divine,
în care ne vom prăbuși,
la nesfârșit,
în Eternitatea unei Clipe,
spălată cu Florile de Lacrimi,
ale uni Trecut,
pe fața unei Uitări,
ce ne va deveni Viitor.

119) Stelele căzătoare ale Gloriilor Divine

Ne-am născut,
pentru a ne duce,
Genunchii de Plumb,
ai Timpului,
pe umerii Inimilor noastre,
uneori de Vânt,
alteori de Jar,
dar întotdeauna,
în căutare de propriul Sine,
pierdut printre stelele căzătoare,
ale Gloriilor Divine,
în care am crezut,
ca în cele din urmă,
să ne înveșmântăm,
doar cu Absurdul și Deșertăciunea,
lor.

120) Nu ne mai lasă să dormim

Îngenunchez înaintea Ochilor de Cer,
ai Suferinței,
din Florile de Lacrimi,
ale Cuvântului rostit de Iubire,
pe malurile dintre mine și tine,
care ni se surpă,
în propriul Trecut,
devenit Țărâna în care vedem,
cum ni se încarnează,
Singurătatea,
venită ca întotdeauna,
pe aripile frânte ale primilor Zori,
ale Gloriilor Divine,
ce nu ne mai lasă să dormim,
pe perna Poveștii noastre de Iubire.

121) Suntem obligați să ne privim Viața

Ne rotim Amețeala,
propriilor Iluzii ale Vieții și Morții,
turnate în cănile de pustiu,
pe care ni le sorb din Priviri,
Cuvintele,
ce par a nu mai avea nimic de spus,
Non-Sensurilor Existenței,
Gloriilor Divine,
sub Cerul Amintirilor de Cenușă,
al Înțelesurilor incinerate,
de propriile noastre Speranțe,
ce nu se vor împlini niciodată,
pe treptele prăbușite,
ale Catedralelor unor Sentimente,
căzute sub vraja,
Păcatelor Originare,
ce ne-au vândut pe nimic,
unei Morți,
în oglina căreia,
suntem obligați să ne privim Viața.

122) În cârca propriilor Cuvinte

Insecte veninoase de Priviri,
ne înțeapă Gândurile,
tot mai slăbite,
de Absurdul carismatic al Depresiilor,
unei Lumi a Speranțelor deșarte,
sub Cerul cărora,
ne gârbovim umerii stafidiți,
ai Adevărului,
forțat să ducă,
în cârca propriilor Cuvinte,
întreaga greutate,
a Iluziilor Vieții și Morții,
Gloriilor Divine,
înveșmântate cât mai gros,
cu Nonsensurile Existenței,
pe frigul de sfârșit de Lume,
al Despărțirii,
lăsat de către Moarte,
să ne intre pe ferestrele Viitorului.

123) Pe Inimile de Vânt ale Pasiunilor

Răsărituri Violete,
răscolesc paginile știrilor de plumb,
ale viitoarelor Uitări,
ce vor împânzi,
Cimitirele Cuvintelor,
cu acuratețea lor,
din lungile cortegii funerare de Priviri,
la umbrele cărora,
încă mai credem că ne vom spăla,
de praful trist,
umezit cu Florile de Lacrimi,
a Păcatelor Originare,
ale Gloriilor Divine,
aduse pe Inimile de Vânt,
ale Pasiunilor,
de pe fețele Timpului nostru.

124) Zădărnicia Gărilor

Rădăcini de Absurd,
înfipte adânc în țărâna Întrupării,
ne retează Orizonturile,
cu depărtările Despărțirilor,
de noi înșine,
pentru a deveni,
Câinii Vagabonzi,
ai străzilor de Amar,
ale Non-Sensurilor Existenței,
pierduți prin gusturile rafinate,
ale Durerilor,
Gloriilor Divine,
tot mai primitive și mai lacome,
care ne inundă Ridurile Așteptărilor,
cu Zădărnicia Gărilor,
unde nu mai oprește nicio Clipă de Adevăr,
decât Iluziile Vieții și Morții.

125) Într-o Lume a Păcatelor Originare

Răzvărtiți,
pe tărâmurile Gloriei Divine,
am devenit,
Tarabe insalubre,
pe care ni se vând,
Eternități irosite de Clipe,
pe care Moartea le consumă,
cât mai întunecate și reci,
încât ne îngheață,
până și sângele descompus,
al Sentimentelor,
prin venele perforate ale Iubirilor,
de drogurile injectate de Credința,
într-un Dumnezeu,
pentru care suntem obligați să ne jertfim,
orice fărâmă de Iubire,
care ne-ar putea face cu adevărat Fericiți,
într-o Lume,
a Păcatelor Originare.

126) Cât mai trebuie să-ți plătim Doamne?

Oare am reuși să fim noi,
cei de dinainte,
de Deșertăciunea criminală a acestei Lumi?

Cât mai trebuie să-ți plătim Doamne?,
Gloriilor Divine,
încât Moartea să fie mulțumită,
pe treptele șubrede,
ale Catedralelor de Promisiuni deșarte,
pe care se urcă Non-Sensurile Existenței,
spre a fi pe placul,
Iluziilor Vieții și Morții?

Cum ne macini Doamne,
în malaxorul Absurdului?,
menirea de a fi cu adevărat noi înșine,
cei striviți de legile Tale,
în matca Destinului Nimănui,
sculptată de Păcatele Originare?.

127) În Inima de Adevăr a Lumii

Suntem o Limită de Fericire,
 nu și de Disperare,
pe străzile Rătăcirii,
unde toate indicatoarele ruginite,
 ale Iluziilor Vieții,
ne îndreaptă spre Moartea,
ce aparține în totalitate,
Gloriilor Divine.

În Inima de Adevăr,
a Lumii,
 nu pot să bată,
 Eternitățile de Clipe,
fiindcă suntem obligați,
de către Păcatele Originare,
 să le irosim zadarnic,
pe Absurdul,
Non-Sensurilor Existenței,
pentru ca Moartea,
să-și clădească din ele,
palate de Uitare.

128) În Oglinda spartă al unui Adevăr descompus

Apusuri spălate,
cu sângele Amintirilor,
tot mai șterse,
de pe fața unui Timp,
al Absurdului,
care ne răstignește,
pe Răspântiile,
unde se înnoadă,
toate Non-Sensurile,
pe care le-ar fi putut întâlni,
în lungul drum al Iluziilor sale,
Existența,
atunci când se privește,
în Oglinda spartă,
a unui Adevăr descompus,
ce nu mai reflectă,
mai demult decât Vremea,
Realitatea,
ci doar chipul schimonosit,
al Păcatelor Originare,
care se desfată,
hrănindu-se dizgrațios,
cu Inimile noastre de Jar,
stinse de pierderea Sensului,
de a fi,
alături de Iubire.

Aprecieri critice despre poezia filosofică la Sorin Cerin

- **Prof. univ.dr. Al Cistelecan** în cadrul rubricii *Avant la lettre*, sub titlul *Între reflecție și atitudine* apărut în revista ***Familia*** nr.11-12 noiembrie - decembrie 2015,pag.16-18, Al Cistelecan consideră despre poezia de meditație a lui Sorin Cerin, că:"Din cîte văd, Sorin Cerin e un fel de vulcan textual în continuă și maximă erupție, cu o scriitură deopotrivă de frenezie și de vituperanțe. În poezie mizează pe rafalele reflexive și pe elanul sapiențial, cultivînd, cum zice singur în subtitlul Nonsensului Existenței de aici, poeziile ”de meditație”. O modalitate între toate riscantă – și nu de azi, de ieri, ci dintotdeauna – întrucît tinde a se amesteca unde nu e chiar treaba poeziei, făcînd un fel de filosofare versificată și, vrînd-nevrînd, tot felul de nacazanii și moralisme. Nu mai e însă cazul să ne reamintim de cele spuse de Maiorescu lui Panait Cerna în legătură cu ”poezia filosofică,” întrucît poetul

le știe și el prea bine și tocmai asta vrea să înfrunte: riscul de a lucra doar în idee și de a subordona imaginativul conceptualului. Ce-i drept, nu e, pentru Sorin Cerin, nici o primejdie în acest sens, căci el e, de fapt, un pasional și n-atinge niciodată seninătatea cugetării și liniștea apolinică a gîndului; din contră, declamă cu pathos, mai degrabă dinlăuntrul unei traume pe care încearcă s-o exorcizeze și s-o sublimeze în radicale decît din interiorul vreunei păci de cuget sau al unei armonii reflexive. Chiar și ce sună a idee nudă, transcrisă adesea aforistic, e, de fapt, o răbufnire de atitudine, o transcriere de afect – nu cu răceală, ci mai curînd cu fierbințeală (i s-a și remarcat, de altfel, maniera mai profetică a enunțurilor). Dar cum metoda decolării lirice constă într-un fel de elevare a tot ce vine pînă la demnitatea articulării lor reflexive (de unde delestarea oricăror referințe la imediat, fie el biografic, fie mai mult decît atîta), poeziile lui Cerin se angajează abrupt în ecuațiile existențiale mari și definitive și nu-și pierd vremea în confesiuni domestice. Ele atacă Principiul realității, nu accidentele ei. Totul e ridicat astel la o demnitate problematică, dacă nu și de altă natură, și pregătit pentru o procesare densificată. Riscurile formulei răsar, fatal, și aici, întrucît se vede imediat mecanismul acestei promovări a realului la dignitatea Lirei. Unul dintre mecanisme se trage din moștenirea expresionistă (fără ca Sorin Cerin să aibă altceva în comun cu expresioniștii) a majusculei, prin care se instaurează, brusc și imprevizibil, fie smerenia în fața radicalului, fie panica în fața majestății cuvîntului. De regulă majuscula botează stratul ”conceptual” (chiar dacă unele concepte sunt metafore), semnalizînd alerta problematică. Ce-i drept, Sorin Cerin face exces și risipă de majuscule, astfel încît de la o

vreme ele nu mai creează nici panică, nici evlavie, căci abundența le sedează efectele de acest gen și le pervertește într-un soi de grandilocvență. Celălalt mecanism de elevare în demnitate se bizuie pe o anumită – poate asumată, poate premeditată – emfatizare discursivă, pe o îngroșare lexicală și pe o declamație de profunde și de grave. Se insinuează – de nu cumva se chiar instaurează – și aici o evidentă procedură de rețetă imaginativă, redundantă peste tolerant. Cum e și normal – ba chiar inevitabil – într-o lirică de reflecție ce vrea să se coaguleze în jurul unor nuclee conceptuale, modalitatea imediată de sensibilizare a acestor noduri conceptuale constă în materializarea abstracțiilor; senzualizarea lor e chiar modul lor de epifanizare lirică. Dar la Sorin Cerin mecanica imaginativă se bazează pe o simplă genitivizare materializantă a abstracțiilor (de unde imagini nesfîrșite de genul ”spinii Adevărului”, ”coșarii Împlinirilor”, ”periile Amăgirii” etc. etc.), sub care stă cel mai adesea un buton de personificare. Pe scala decantării în metafore stăm, astfel, doar pe primii fuștei, ceea ce produce, simultan, un efect de candoare imaginativă (sau discursivă), dar și unul de uniformizare. Probabil însă că această încredere în procedeele primare se datorează mizei pe decantarea gîndului, miză care lasă în subsidiar acțiunea imaginativă (iar pe cea simbolizantă cu atît mai mult) ca atare.

Dar nu cîte și nici ce idei bîntuie prin poeziile lui Sorin Cerin sunt, totuși, lucrul cel mai relevant (ideea, în general, dar și în acest caz particular, are un grad de indiferență la lirism). Dimpotrivă, în mod oarecum paradoxal, decisivă, nu doar definitorie, e atitudinea în care ele se strîng, afectul în care coagulează. Sub aparența unui discurs proiectat pe

”gînd”, Sorin Cerin promovează, de fapt, un lirism (cam pus la uscat) de afecte existențiale (nu de afecte intime). Reflexivitatea poemelor nu e, din această perspectivă, decît un fel de penitență atitudinală, o hieratizare a afectelor violente. Stratul pasional e, în realitate, cel care se agită și el se vede în mai toate componentele lui, de la cele de vituperație la cele de evlavie sau tandrețe sublimată (ori, din contră, resentimentalizată). Poetul e, pe fond, un exasperat de starea lumii și de condiția omului și pornind de aici exersează sarcasme (crunte cel puțin ca șuvoi) pe seama ”Societății de consum” sau pe cea a deșertăciunii ”Iluziilor Existenței”. E o febră imprecativă care dă elan versurilor, dar care, mai ales, pune în vedetă discursivă exasperarea în fața acestei degradări generale. Atît de generale încît ea a cuprins și transcendentele, căci Sorin Cerin e mai mult decît iritat de instrumentalizarea lui Dumnezeu (și a credinței) în lumea de azi. Iritarea în fața coruperii sacrelor ajunge la culme în versuri de maxim tupeu blasfemic (”Ticăloşia Diavolului se numeşte Rău,/ pe când a Lui Dumnezeu, Bine.”, dar și altele, nu mai puțin provocatoare și ”infamante” la adresa Dumnezeirii); asta nu se întîmplă însă decît din pricina intensității și purității propriei credințe (Ștefan Borbely a evidențiat îndestul energia fervorii din poezia lui Cerin), dintr-un fel de absolutism devoțional. Căci nu lirică de provocare și de imprecare face, de fapt, Cerin, ci dimpotrivă: lirică de devoțiune disperată și înflăcărată, prin care-l caută ”pe Adevăratul Nostru Dumnezeu/ atît de diferit de cel al catedralelor de genunchi roși/ la zidurile reci și inerte ale lăcomiei Iluziei Vieții”. E febra devoțională de pe reversul imprecațiilor și sarcasmelor, dar tocmai ea e cea care contaminează toate poemele. Dintr-un strat de ideale strivit ies, cu vervă pasională, atitudinile lui Cerin, atitudini

eruptive oricît ar fi ele de codificate într-o lirică de reflecții."

Prof.univ.dr.Elvira Sorohan – Un poet existenţialist din secolul 21

Pentru a înțelege pe deplin cronica literară scrisă de Elvira Sorohan în **Convorbiri literare** unde face referire la un articol scris de Magda Cârneci referitor la Transpoezie, si publicat in România literară unde se specifică ce anume este poezia veritabilă, genială, marea poezie pe care o râvnesc poeţii ultimului secol, Elvira Sorohan, specifică în cronica dedicată poeziei ceriniene din **Convorbiri literare**, numărul 9,(237), paginile 25-28, 2015 sub titlul **Un poet existențialist din secolul 21**, că:

Fără să înţeleg ce e „transpoezia”, care, probabil, nu mai e poezie, invocînd un termen creat de Magda Cârneci, mai citesc totuşi poezia de azi şi acum încerc să spun ceva despre una anume. Nemulţumită de „insuficienţa poeziei contemporane”, în acelaşi articol din „România literară”, în mod rezonabil poeta acuză, în bloc, cum că ceea ce „livrează” acum creatorii de poezie nu sînt decît notaţii ale „micului sentiment”, „mici disperări” şi „mici gîndiri”. Parafrazîndu-l pe Maiorescu, asprul critic al diminutivelor cultivate de Alecsandri, nu poţi spune decît că poezia rezultată din astfel de notaţii e şi ea mică (la cub, dacă enumerarea se opreşte la trei). Pricina identificată de Magda Cârneci ar fi lipsa de inspiraţie, acea tensiune psihică, specifică oamenilor de artă, o trăire spontană, ce face să se nască, incontrolabil, creaţia. E momentul inspirativ, în cazul poeziei, încărcat de impulsuri afective imposibil de înfrînt raţional, un impuls pe care îl ai sau nu-l ai şi de care e responsabilă vocaţia. Simplu, asta e problema, ai vocaţie, ai inspiraţie. Nu prea am o părere formată despre poezia Magdei Cârneci şi nici nu pot şti cît

de des o vizitează inspiraţia, dar dacă starea asta e un har, mai e cazul să cauţi reţete spre a o induce? Şi totuşi, în numele breslei, preocuparea poetei pentru dorita stare se concentrează interogativ: „…întrebarea capitală care se pune este următoarea: cum să facem să avem acces mai des, mai controlat, şi nu doar prin accident, la acele stări intense, la dispreţuita ‹‹inspiraţie›› la acele niveluri altele ale noastre, pentru care poezia a fost întotdeauna un martor (sic !) privilegiat”. Nu ştim cui aparţine dispreţul, dar ştim că inspiraţia e a poetului născut şi nu făcut. Acesta din urmă nefiind decît un meşteşugar, un *artifex*.

Am în faţă trei plachete de versuri ale puţin cunoscutului şi nu lipsitului de inspiraţie poet, Sorin Cerin, ordonate într-o logică *descrescendo*, uşor de înţeles, *Nonsensul existenţei, Marile tăceri, Moartea*, toate apărute în 2015, la Editura Paco, din Bucureşti. După ideile titulare, îndată te frapează şi vocabularul poetic al primei poezii ce te întîmpină cu sintagma „Iluzia Vieţii”, ortografiată cu majuscule. Este, în fond, o expresie moştenită din vocabularul consacrat al existenţialiştilor, deajuns ca să bănuieşti ce marcă vor avea poeziile. Înaintezi cu lectura fiind curios să vezi cît se menţine poetul pe aceeaşi coardă de fond, şi cît de adînc, cît de grav trăieşte întru această idee deloc nouă. Şi nu e nouă pentru că rădăcinile existenţialismului, modern reformulat, îşi trag seva din scepticismul biblicului, melancolicului Eclesiast, descurajat, în conştiinţa tragică a finitudinii ca destin. Este regele biblic un existenţialist *avant la lettre*. El descoperă că „vreme e a te naşte şi vreme e să mori”, în rest, „totul e vînare de vînt”. Ce se mai poate spune nou în vremea noastră, chiar în formulă personală, cînd existenţialismul a fost intens susţinut filosofic în secolele al XIX-lea şi al XX-lea, de la Kirkegaard şi pînă la Sartre, cu nuanţe specifice. O poezie în termenii existenţialismului statuat mai poate

interesa fiinţa zilelor noastre, sclava imaginii vizuale şi a internatului, doar prin adaptări ori actualizate adaosuri complementare ideii centrale şi nu în cele din urmă, prin puterea întoarcerii asupra sinelui. Este cam ceea ce încearcă să realizeze poetul Sorin Cerin, lăsîndu-ne, dintru început, impresia că trăieşte miracolul creator, inspiraţia. Voind să orienteze cititorul spre a căuta un anumit gen de poezie cultivată în aceste plachete (cu una şi aceeaşi copertă), autorul le subintitulează, *ne varietur*, „Poezii de meditaţie", cum şi sînt la nivelul ideilor. Dar, cît de adîncă şi cît de personală e meditaţia, n-o poţi spune decît la sfîrşitul lecturii, cînd sintetizezi ce anume aspecte ale ontologiei şi din ce perspectivă intelectiv-afectivă le dezvoltă poetul.

În mod cert, vocabularul poeziei existenţialiste universale, uşor de recunoscut, este acum redistribuit într-o altă topică, ceea ce conduce la combinaţii surprinzător de noi, unele îndrăzneţe, ori teribil de dure, cum sînt cele ce vizează biserica. Citind numai unul dintre cele trei volume e ca şi cum le-ai citit pe toate, se cîntă pe aceeaşi coardă, cu minime înnoiri de la o poezie la alta. Poetul se închide într-o sferă conceptuală unitară, de aici retorica specifică. Oriunde ai deschide unul dintre volume, te afli în centrul universului poetic, aceleaşi idei, aceeaşi atitudine de scepticism revoltat. La nivelul limbajului, acelaşi vocabular, bine acordat cu sfera conceptuală, e recombinat în noi şi noi sintagme, cu actualizări ce ţin de mediul de astăzi şi chiar imediat al fiinţei aruncată în lume să ispăşească „Păcatul Originar". Se ştie, pentru că spuneau înţelepţii, „fiul Evei nu trăieşte într-o lume lipsită de vaiete". Ambiţia de a-şi construi o meditaţie personală, imposibil de realizat la nivelul vocabularului poetic deja obosit, e compensată de arta combinaţiei cuvintelor, fără să poată evita frecvenţa redundantă a unor sintagme. Cea mai frecventă, uneori plasată voit şi de două ori în aceeaşi

poezie, este „Iluzia Vieţii”. Alte zeci de cuvinte cheie, complementare, frapează prin utilizare ostentativă, spre a sublinia ideea de „Nonsens al Existenţei”. Sînt preferate serii de cuvinte scrise cu majusculă: „Clipă”, „Nemurire”, „Iluzie”, „Absurd”, „Tăcere”, „Moarte”, „Eternitate”, „Adevăr Absolut”, „Vis”, „Liber Arbitru”, „Păcatul Originar”, „Iubirea”, „Singurătatea”, „Înstrăinarea”, „Dumnezeu” şi multe altele. Sintagma care aduce aici şi acum trăirea problematizată a existenţei este „Societatea de Consum”. Se degajă din poezie o frenezie a dublării cuvîntului ce susţine ideea. Adesea, această energie debordantă a reaşezării cuvintelor acoperă ceea ce cauţi în poeziile compuse pe una şi aceeaşi temă, adică trăirea intens afectivă a sentimentului „iluziei vieţii”, înăuntru, nu în afară. Aici să mai amintim de maniera de a distinge cuvintele expresive ortografiate cu majusculă. Ploaia de majuscule tinde să inunde cîteva semnificaţii de bază ale poeziilor. Şi mai e o particularitate, punctuaţia. După fiecare vers, încheiat sau nu ca înţeles, gramatical sau nu, e pusă virgula; punctul e pus de preferinţă numai după ultimul vers. Altfel decît Eclesiastul biblic, poetul nostru, mai mult revoltat decît melancolic, ierarhizează deşertăciunile destul de puţin ordonat ca să poţi urmări idei clare. Semnificaţiile se aglomerează în una şi aceeaşi poezie, cum e *Ierarhia Deşertăciunii*. Dar nu e singura. De vină poate fi realitatea contemporană care provoacă pe multiple planuri sensibilitatea poetului. Cuvîntul „deşertăciune” e angajat într-o combinaţie gravă, tăioasă, pus să însoţească chiar fenomenul naşterii lumii, pentru a sugera, finalmente, prin alăturări culinare foarte originale, voit vulgarizatoare, dezgustul, „greaţa”, ŕ la Sartre, lăsate în urmă de conştiinţa absurdului existenţei. Am trimis la poezia *Industrie a Cărnii Existenţiale*: „Plugul Deşertăciunii sapă adînc,/ în ţărîna Existenţei,/ vrînd să

însămînţeze genele Iluziei Vieţii,/ pentru a naşte Lumea,/ după o gestaţie prelungă,/ în pîntecul fără limite al Minciunii,/ care se sprijină pe Adevăr pentru a exista,/ …corbii negri ai gîndurilor,/ dezvoltînd,/ O adevărată Industrie a Cărnii Existenţiale,/ începînd,/ de la fripturi de vise pe grătarul Absurdului,/ pînă la,/ mezeluri de cea mai bună calitate a Deznădejdii." Ceea ce găseşti în această poezie: paradox, nonsens, nihilism, dezabuzare, visuri făcute scrum, toate acestea şi altele se vor multiplica, recombina caleidoscopic, în toată creaţia cuprinsă în aceste trei plachete.

Dacă noţiunile şi conceptele sintetic cuprinse în cuvinte îşi păstrează constant înţelesul, soarta „cuvîntului" nu e aceeaşi, pare să meargă spre epuizare, ca şi forţa de înnoire a poeziei. Au şi cuvintele soarta lor, în afară de poezie, cum zice poetul. La început, paradoxal, „Toamna sentimentală" e părăsită „de recoltele înflăcărate de cuvinte", frenetic adunate de temperamentul aprins al poetului îndrăgostit numai de anumite cuvinte, cele din semantica existenţialistă. Alteori, „Stoluri de Cuvinte,/ brăzdează cerul Amintirilor". În registru schimbat, cuvîntul e chinuit ca instrument al presei, violentă, pe drept incriminată de poet: „Cuvinte lacustre,/ plîng în ghivece de Martiri,/ puse la ferestrele bordelurilor de Ziare,…". Este deplînsă soarta cuvintelor angajate insolit, grotesc: „La măcelăria Cuvintelor,/ în colţul străzii Destinului,/ se vînd ciolane de fraze stricate,/ pulpe de înţelesuri pentru prăjit,…". Şi cu acest fragment am ilustrat originalitatea combinaţiilor verbale resentimentare, ce defulează o atitudine poetică provocată de revolta împotriva nonsensului existenţei. În cele din urmă e metaforizată „iarna Cuvintelor,/ care ningeau peste Zilele noastre,…" şi e deplînsă soarta lor, căderea: „în Noroiul unor Cuvinte,/ obscene şi pline de invective", şi, finalmente, sucombarea

lor: „Cimitire de cuvinte se înşiră în sufletele,/ ce vor şi speră la Înviere,…”. Aici cuvintele s-au întors la poezie.
Însă, cuvîntul e numai instrumentul ce nu e numai al poetului, doar a lui e problema de fond a existenţei iluzorii, resimţită ca atare în termenii existenţialismului de la începutul secolului 21. Acesta e miezul, laitmotivul zecilor de poezii semnate de Sorin Cerin, distribuite studiat, presupun simbolic numerologic, în fiecare plachetă cîte 77, nici una în plus sau în minus. Din sămînţa acestei idei generos semănate, se ridică pentru poetul obosit de atîta frămîntată gîndire: „Ierburi de întrebări ce unduiesc alene peste pleoapele/ Asfinţitului,/ ce abia se mai pot ţine întredeschise,/ în zarea unor Răspunsuri,/ ce par a fi migrat către depărtările reci ale Uitării.” Nota meditativă a acestor versuri nu e cu totul descurajantă. Poetul nu e nici depresiv, nici anxios, pentru că are un temperament tonic. El o ia mereu de la început, cu declaraţii de neînvinsă voinţă de a înţelege, fără să accepte, ca astfel să se poată întoarce spre cunoaşterea de sine. În imagini poetice rare se conturează un fel de rezumat al discursului poetic, concentrat în poezia *Ierarhia Deşertăciunii*, încheiată, în termenii contemporaneităţii absurdului. E un mod de a reînnoi ceea ce s-a mai spus, că „mîncăm absurd pe pîine”. Pluralul indică în poet un exponent în numele omului, în general, „granitul” semnificînd taina de nepătruns de care se loveşte „trestia gînditoare”: „Căţăraţi pe Stîncile Vieţii,/ vrem să înţelegem granitul ca şi cum ar fi,/ o trestie conştientă de Sine. || Demolăm pilonii Naturii Iluziei Vieţii,/ încercînd să punem în locul lor,/ Un Vis cu mult mai străin de noi înşine. || Ruinăm slăbiciunea,/ … devenind propriile noastre epave,/ ce rătăcesc spre nicăieri. || … Să fie ochii Societăţii de Consum făcuţi doar pentru a/ privi Ierarhia Deşertăciunilor? Iubirea, care ar merita un comentariu al nuanţelor la care trimit imaginile poetice, este, în *Vis şi*

realitate, o: „icoană prinsă de pereţii reci şi insensibili,/ ai unei catedrale a desfrîului, cum este Societatea de Consum,/care ne consumă vieţile,/ pentru un Sens ce nu-l vom afla niciodată.” Dincolo de jocul cuvintelor se remarcă substantivul grav ce anulează cu totul sacralitatea catedralei. E un transfer de semnificaţii fabricat de revolta permanent revărsată asupra tipului de societate în care trăim. Viaţa noastră, se lamentează poetul în *Feline Existenţiale*: „ se vinde scump la tejgheaua Destinului,/ pentru a da gust Desfrîului,/ abonat cu cartelă de plăceri în regulă,/ la Societatea de Consum.”/… „Promisiuni Deşarte,/ şi-au pierdut cheile Împlinirii,/ iar acum fac Morala cartelului de Legi,/ alături de prostituatele politiciene ale momentului”. Limbajul violent, ca săgeţi poetice aruncate şi contra degradării teribile a politicului, defulează o revoltă de tip nihilist, ridicată la rang de principiu. Ţinta absolut actuală este încă şi mai evidentă atunci cînd, în poezia *Jocul de-a Viaţa cu Moartea,* este incriminată, cam în aceiaşi termeni, „grădina Societăţii de Consum Foamete,/ drept mari atleţi ai tăierilor de venituri./ Cîntarele false şi isterice ale Politicii,/ ne drămuiesc cu parcimonie fiecare Clipă…”.

Schimbînd subiectul, vocabula „clipă”, în raport cu „eternitatea”, actualizează o notă din arsenalul de cuvinte specifice din limbajul marelui gînditor existenţialist care a fost misticul Kierkegaard. După cum atitudinea clar atee, cînd e vorba de Dumnezeu şi biserică în poeziile lui Cerin, actualizează durităţi de limbaj, cu particularităţi ale existenţialismului sartrean, în timp ce *Matematica existenţei* şi multe alte poezii ne readuc în memoria culturală imaginea acelei *„monde cassé ”* percepută critic de francezul Gabriel Marcel.

Poate cea mai densă în concepte complementare „existenţei”, dintre poeziile celei dintîi plachete,

este*Desfrîu*. Sînt încercări de a da definiţii, de a pune în relaţie lucrurile prin inversiune cu sens, din nou foarte grav acuzatoare, cum e cea cu adresă la „mănăstire”. Sigur, nefericirea fiinţei care scrie o asemenea poezie, vine nu numai din conştiinţa căderii omului în lume sub blestem divin, dar şi din ceea ce ar fi o consecinţă, respingerea, pînă la blasfemie a nevoii de Dumnezeu. Interogaţia, din poezia *Desfrîu*, care pare că lasă cititorului libertatea de a da particulare răspunsuri, e un tertip al poetului conştient de ceea ce afirmă la modul mascat: „Existenţa este o nălucă prinsă între două vise, Spaţiul şi/ Timpul./ Pacea va fi mereu datoare Războiului cu propriile ei/ arme, Deşertăciunea Democraţiei şi Dictatura./ Care desfrîu nu-şi are mănăstirea sa şi care crimă,/ democraţia ei? ” Poezia continuă cu o nouă definiţie a „Existenţei” ca „joc de noroc”, însoţită de „Speranţă”, niciodată lăsată în voia „liberului arbitru”, care i-ar da omului libertatea de a schimba ceva. Rămîne numai libertatea fiinţei de a judeca propria existenţă, etern îngrădită să poată depăşi absurdul.

Natura demonstrativă a poetului îl condamnă, extroversiv, la excese, încît risipeşte prea generos ce a adunat cu greu din biblioteca propriei vieţi şi a cărţilor. Paradoxal, acelaşi temperament e sursa puterii de a trăi autentic sentimentul de alienare, de înstrăinare şi accentuată singurătate, pînă la a-şi simţi sufletul ca o „casă în ruină”, din care, plecată, fiinţa căzută în „neant”, mai are şansa de a fi sortită „Eternităţii”. Rămîn multe alte comentarii de făcut la cîteva cuvinte preferate ale poetului, înscrise cu majusculă. Dar, despre „Iubire”, „Dumnezeu”, „Biserică”, „Absurd”, „Clipă şi Eternitate”, „Tăcere” şi „Moarte”, poate, altădată. Ar merita, pentru că acestui poet nu-i lipseşte inspiraţia rîvnită de alţii, cum scria poeta Magda Cârneci, dar el trebuie să se ferească de pericolul de a rămîne un *artifex*, şi, încă, să nu

calce prea apăsat pe urmele din Bacovia ori Emil Botta, spre a nu le desfigura prin exces.

- **Ana Blandiana:"**Poezia de meditatie pe care o scrie Sorin Cerin nu este o versificare de adevaruri filozofice,ci o impletire de revelatii despre aceste adevaruri.Iar raportul dintre intensitatea acestor revelatii si indoiala din care sunt construite adevarurile este chiar piatra filozofala a acestei poezii.De altfel,secretul de a putea fixa fulgerul revelatiei este o problema la fel de subtila ca si aceea a pastrarii energiei solare din zilele calde in cele reci."
- **Prof.univ.dr Theodor Codreanu**„Sorin Cerin este un gânditor aforistic paradoxist, de o mare mobilitate a minţii, mânuind cu măiestrie antitezele, îmbinându-le oximoronic sau alternându-le chiasmatic în probleme cu mize majore din viaţa noastră spirituală şi socială. Poezia din Liberul arbitru este o prelungire a manierei sale de meditaţie, impregnând-o şi cu o doză potrivită de kynism (în sensul dat cuvântului de Peter Sloterdijk), reuşind, totodată, performanţa de a rămâne pe teritoriul lirismului autentic chiar şi atunci când vituperează „Corbii vulgari necrofili şi necrofagi ai Viselor”.
- **Prof.univ.dr Ioan Holban**„Despre expresivitatea și bogăția înțelesurilor transmise Celuilalt prin tăcere a scris pagini antologice Lucian Blaga. Poetul de azi scrie, în Marile Tăceri, o poezie a sentimentului religios, nu de amvon, însă, ci în gînd cu Dumnezeu, în meditație și în fulgerarea gîndului spre clipa Creației. Poezia lui Sorin Cerin este a unui alt Cain rătăcind în pustie, păstrînd, încă, frânturi din bucuria edenică pentru a ieși din ”menghina” lumii unde omului căzut i se surpă orizontul sufletului în ploi de foc și urme de plumb”.

- **Prof.univ.dr.Maria Ana Tupan** "Meditaţiile lirice ale lui Sorin Cerin au ceva din amestecul paradoxal de disperare şi energie a revoltei din eseurile filosofice ale lui Emil Cioran. Sesizarea tragismului şi grotescului existenţei nu conduce la paralizie psihică, ci la nihilism exorcizant şi blasfemitor. Sfada cu "adulterinul Dumnezeu" – apelativ şocant dar foarte expresiv pentru idea de păcat originar al lui … Dumnezeu care trebuie să fi zămislit lumea rea prin adulter cu Satana – capătă accente sarcastice în vignetele unei Biblii desacralizate, cu un Creator care meştereşte firmamentul la o masă de fierar şi un Diavol în care s-au contopit toţi frondiştii hippy-rap-punk-porto-ricani:

[…] stelele alcoolice, ale unui Univers, lacom, meschin şi cinic, băute de Dumnezeu la masa Creaţiei,

pe cerurile înlăcrimate ale Fericirii, mâzgălite cu graffiti de Diavol,

Dacă poetul şi-a propus în poemul La un grătar un exerciţiu urmuzian, reuşita e perfectă. Nu numai ingenioase salturi mortale pentru logica identităţii de pe un nivel ontologic în altul admirăm aici, ci şi tropismul de o barocă inventivitate al unui Eucharist pe dos, căci într-un univers al vieţii spre moarte, cel care se frânge e spiritul, cuvântul, pentru a revela un ... trup deleuzian, animalic, descris ca minuţioasa hartă anatomică a unui student medicinist. Poetul ne surprinde prin noutatea şi revelaţia definiţiei aforistice, căci, după primul moment de surpriză, acceptăm peisajul moralizat al timpului, cu un trecut mort, un viitor viu şi un prezent iluzoriu, contrar sentimentului comun că viaţa trăită e eul nostru cert, că doar prezentul există cu adevărat şi că viitorul e pură ipoteză. Cerin redefineşte fiinţa umană ca

aflându-şi autenticitatea în multiplicarea mentală a realităţii terne şi ca proiect existenţialist".

- **Prof.univ.dr. Mircea Muthu** "Disperarea de a găsi un Sens existenţei contemporane aluvionează testimoniul poetic al lui Sorin Cerin în care amurgul limbajului, asociat cu „clepsidra spartă” a timpului,este resimţit – cu acuitate tragică – de „cuvintele noastre torturate”.

"Meditaţia, întoarsă spre sine însăşi de „oglinzile întrebării”sau de către „ochii” fabuloşi ai Oceanului nesfârşit, se automacerează la aceeaşi temperatură febrilă, de arc voltaic, enunţată – in nuce –de sintagma „ploilor de foc”.

- **Prof.univ.dr. Cornel Ungureanu** " Sorin Cerin propune un discurs poetic despre felul de a trece "dincolo", o reflecţie şi o îngândurare care are nevoie mereu de majuscule. Cu majuscule, cuvintele pot să suporte accentele apăsate ale autorului care păşeşte. cu atâta energie, pe tărâmurile frumos traversate de cei înzestraţi cu harul preoţiei. Sorin Cerin ritualizează timpurile deconstrucţiei poetice, dacă e să înţelegem cum se cuvine desfăşurarea versurilor sub steagul titlului."
- **Prof.univ.dr. Ion Vlad** "Sorin Cerin si-a definit poemele din volumul "Marile Taceri""poezii de meditatie" Fara indoiala,reflexivitatea e dominanta creatiei sale, prezidate de interogatii,revolta,nelinisti si o dramatica cercetare a TACERII,topos al indoielilor,al cutezantei si al aventurii spiritului in permananta cautare a adevarului;poezia sa urmeaza unei axiologii de un intens dramatism.E lirica luciditatii,a meditatiei si a lirismului autentic".

SORIN CERIN
- TE-AM IUBIT -
-poezii filozofice-

- **Lect. univ.dr. Laura Lazăr Zăvăleanu**: "Intelectual format la şcoala bucureşteană, dar simţind nevoia să se revendice, admirativ, de la modelul critic al şcolii clujene, unde îşi identifică modelele exemplare în profesorii Ion Vlad şi Mircea Muthu, Sorin Cerin îşi construieşte şi poezia intertextual, pentru că poetul Marilor Tăceri îşi declară peste tot maeştrii, identificaţi aici, intrinsec, cu Blaga (prin reflecţie filozofică şi structură prozodică uneori voit calchiată după Poemele luminii) şi Arghezi.Însuşi titlul volumului, Marile Tăceri, impune imperativul unui dialog implicit cu poezia lui Arghezi purtând acelaşi titlu.Căutărilor febrile din Psalmii arghezieni ale unui Dumnezeu chemat să se arate, le răspund aici interpelările fără odihnă ale unui apostat credincios, care se sfâşie, în pustia gândului şi a imaginii frânt oglindite de lumea declarată, între dragoste denunţatorie şi revoltă tandră, între blestem incantatoriu şi rugă deghizată, de veşnic îndrăgostit, fără putinţă de a-şi declina, în realitate, fervoarea, deşi cuvântul experimentează, estet, întregul lexic blasfemiant şi apocaliptic.O duplicitate izbăvitoare, în fapt, care - strigându-şi drama înstrăinării şi a introspecţiei ratate, ca şi neputinţa întâlnirii cu celălalt sau spaima suprapunerii cu el, într-o lume al cărei sens este rătăcit în „tenebrele lagărelor de idei”, la interferenţa unui timp şi unui spaţiu ajunse “la capăt de hotar ” -,naşte, in litania `a rebours, semnele creaţiei mântuite, în plin festin cinic, “pe masa olarului iubirii"
- **Conf. univ. dr.Călin Teutişan** "Poezia lui Sorin Cerin declamă o fatală nostalgie a Sensului. Gândirea poetică încearcă recuperarea lui, din fragmente disparate, readuse la un loc prin travaliul liric, închipuind o posibilă hartă reconstituită, fie şi

fragmentar, a lumii, dar mai ales a fiinţei. Metaforismul neovizionarist este cadrul de referinţă al acestor poeme, traversate, când şi când, de parabole ale realului, "citit" în cheie simbolică, dar şi ironică. Cinismul lipseşte cu desăvârşire din versurile lui Sorin Cerin.Aceasta înseamnă că personajul liric ce cuvântă în paginile de faţă, mai exact conştiinţa lirică, pune o presiune etică asupra realităţii, forţând-o astfel să-şi asume propriile adevăruri uitate."

- **Prof.univ.dr.Cornel Moraru**"Profet al neantului existenţial, poetul face parte din categoria moraliştilor, rezumând într-o manieră fulgurantă precepte aforistice şi proiecţii aspre dintr-o viziune extatică de sfârşit de lume. Meditaţiile sale dezvoltă o retorică furibundă pe tema "nonSensului Existenţei", deşi exprimă mai mult îndoieli decât certitudini şi întrebări decât răspunsuri. Intensitatea implicării în acest demers liric atinge, pe rând, cote extreme: de la jubilaţie la sarcasm şi de la indignare, din nou, la extaz..."
- **Prof.univ.dr. Ovidiu Moceanu** "Prin cimiterele viselor, volumul semnat de Sorin Cerin, poezia marilor întrebări existenţiale îşi caută un nou statut, construind, în texte care comunică subteran, un chip al omului interogativ. "Catedrala existenţei" are capcanele ei, "Adevărul absolut" pare de neatins, "Crinii albi ai adevărului" pot ucide, "dacă nu-şi aeriseşti cămara minţii", eul poetic descoperă mai degrabă un "Dumnezeu prea amar"... Toate acestea sunt expresii ale unei stări de mare tensiune interioară, în care luciditatea săgetează revelaţia şi limitează trăirea deplină a sensului existenţei".
- **Prof.univ.dr. Dumitru Chioaru**"Discurs profetic, filosofic sau poetic? - e greu de determinat în care se încadrează textele lui Sorin Cerin. Autorul le

înglobează toate trei într-o formulă personală, aparent desuetă estetic, rostind însă cu suflu de poeta vates ultimele cuvinte dinaintea Apocalipsei. O apocalipsă în care lumea desacralizată şi dominată de false valori sfîrşeşte pentru a putea regenera prin Cuvînt".

- **Prof.univ.dr. Ştefan Borbély** "Spirit profund şi sincer religios, Sorin Cerin caută disperat după diamantul ascuns în negurile molozului, ale cenuşii. Un întreg arsenal al modernităţii negative - căni ale pustiului, apa uitării, abatoare, sărbătoarea continuă a suferinţei, maimuţa de lemn putrezit etc., etc. - e chemat să denunţe, în versurile sale, "armele letale ale societăţii de consum" şi "ospiciul" alienării prin mercantilizare a existenţei noastre de fiecare zi. Tonul e apodictic, pasional, profetic, nu admite nuanţe sau replici. "Noii paşi ai credinţei" sunt enunţaţi peremptoriu ca speranţă a mântuirii colective, "lumina divină" se întrezăreşte, izbăvitor, la capătul încă îndepărtat al supliciului, însă, pe moment, poetul pare să fie preocupat exclusiv de retorica eschatologică, întrezărind decădere, demisie morală sau ruine cam peste tot pe unde-l poată paşii sau privirile"
- **Gheorghe Andrei Neagu** "Definitoriu pentru acest autor pare să fie pe drept cuvânt, îndoiala, drept piatră de temelie a poemelor sale(Greșeala pag.73)Îl felicit pe autor pentru cutezanțele sale stilistice din "Din ochii luminii divine pag.81 precum și din celelalte păcate cuibărite în sânul lui creator. Cred că literatura română are în Sorin Cerin un scriitor al mileniului 3 care trebuie abordat cu mai multă insistență de critica de specialitate"
- **Marian Odangiu**"Lirica lui Sorin Cerin este una a întrebărilor esenţiale: relaţia Fiinţei cu Divinitatea într-o lume din ce în ce mai distorsionată valoric (şi

distorsionantă în acelaşi timp !), dispariţia unor repere fundamentale - atrăgând după sine interogaţii copleşitoare şi infinite nelinişti -, absenţa tot mai tulburătoare a unor Adevăruri care să deschidă calea spre Mântuire, îndoielile profund demotivante asupra Sensului Vieţii, absurd înălţat la rang de raţiune existenţială alimentează spaima şi angoasele poetului. Versurile sale dezvoltă astfel o veritabilă retorică a disperării, în care, aidoma unei insecte halucinate de Lumină, autorul lansează întrebări fără răspuns, caută confirmări acolo unde acestea au intrat de mult în disoluţie, navighează îndurerat dar lucid printre imagini şi metafore de elevată şi convingătoare pregnanţă, construieşte scenarii apocaliptice despre Viaţă, Iubire şi Moarte…”

- **Eugen Evu**:"...cărțile par a fi obiecte de cult-cultură-proprie testamentară ale unui ceremonial, …al neo-cunoașterii, platonic-socratice sub semnul “Guvernământului General al Genezei” bunăoară. Ceea ce merită considerat este și imperativul transparent al autorului de a comunica în limba natală, românească. Singurătatea atribuită Sacrului este totuși a ființei umane în ipostaza ei reductivă, a condiției umane….Cum Vinea scria, poetul vede idei ale sale, sau oglindire în ‘odaia cu oglinzi’ a bibliotecii universale. Un destin desigur personal, in mare parte asumat, nota bene.În volumul Politice, la extrema lui H.R. Patapievici poetul este bine-știutor al problemei eliadești, al “căderii umanului în zoon politikon”…Între raționalism și iraționalism, Sorin Cerin navighează pe Oceanul Interconnection."

Cărţi publicate

Literatură Sapienţială

Volume de aforisme

- Culegere de Înţelepciune - Opere Complete de Aforisme - Ediţie de ReferinţăWisdom Collection - Complete Works of Aphorisms - Reference Edition, **conţine un număr de 11 486 de aforisme structuralizate în 14 volume publicate anterior la alte edituri, ce sunt incluse în actuala culegere**. 2014
- Dumnezeu și Destin God and Destiny2014
- Rătăcire Wandering2013
- Libertate Freedom2013
- Cugetări esențiale2013
- Antologie de înţelepciuneAnthology of wisdom 2012 conţine un număr de 9578 de aforisme, maxime şi cugetări de Sorin Cerin.

- ContemplareContemplation 2012
- DeşertăciuneVanity 2011
- Paradisul şi InfernulParadise and Inferno 2011
- PăcatulThe Sin 2011
- IluminareIllumination 2011 Conţine un număr de 693 aforisme
- Culegere de înţelepciune în care apar pentru prima oară volumele **Înțelepciune**, **Patima** și **Iluzie și realitate**, alături de cele reeditate ca **Nemurire**, **Învață să mori** și **Revelații**, volume apărute atât separat cât și împreună în culegere în edițiile de limbă engleză online sau tipărite, din Statele Unite, Wisdom Collection 2009 Conţine un număr de 7012 aforisme
- ÎnţelepciuneThe book of wisdom 2009 Conţine un număr de 1492 aforisme.
- Învaţă să mori 2009 Conţine un număr de 1219 aforisme.
- Nemurire 2009 Conţine un număr de 856 aforisme.
- Revelaţii 21 Decembrie 20122008 Conţine un număr de 2509 aforisme.

Volume de inspiraţie sapienţială

- IubireAmourLove 2008
- Antichrist, fiinţă şi iubire 2007

Volume de studii filozofice

- CoaxialismulThe Coaxialism2007
- Moarte, neant aneant viaţă şi Bilderberg Group2007
- Logica coaxiologică2007
- Starea de concepţiune în fenomenologia coaxiologică2007

Volume de poezie filozofică

- Să dansăm Iubire - Poezii filosofice Statele Unite ale Americii 2019
- Sfințenia Iubirii - Poezii filosofice Statele Unite ale Americii 2019
- Steaua Nemuririi - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018 The Star of Immortality-Philosophical poems -the United States of America 2018
- Iluzia Mântuirii- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Întâmplare Neîntâmplătoare - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Singuratatea Nemuririi - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018

- Drame de Companie - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Calea spre Absolut - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Dumnezeul meu - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Angoase existentiale- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018 Existential Anguishes - Philosophical poems the United States of America 2018
- Mai Singur - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Pe Umerii Lacrimii Unui Timp - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- În sălbăticia Sângelui - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Început și Sfârșit - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Marea Iluzie a Spargerii Totului Primordial - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Transcendental - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Amintirile Viitorului - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018

SORIN CERIN
- TE-AM IUBIT -
-poezii filozofice-

- Înțelesul Iubirii –Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Tot ce a rămas din noi este Iubire -Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Creația Iubirii -Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Zâmbetul este floarea Sufletului -Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Omul este o șoaptă mincinoasă a Creației- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Condiția Umană- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Agonia- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Iubire și Sacrificiu- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Disperare- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Statuile Vivante ale Absurdului- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018; The Living Statues of the Absurd - Philosophical poems the United States of America 2018
- Arta Absurdului Statuilor Vivante- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Absurd - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018

SORIN CERIN
- TE-AM IUBIT -
-poezii filozofice-

- Greața și Absurdul - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Alienarea Absurdului- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Depresiile Absurdului Carismatic – Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Zilele fără adăpost ale Absurdului - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Stelele Căzătoare ale Durerii Lumii de Apoi - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Cunoașterea este adevărata Imagine a Morții - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Teatrul Absurd- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018; The Absurd Theater- Philosophical poems the United States of America 2018
- Vise - Poezii filosofice Statele Unite ale Americii 2018 ; Dreams- Philosophical poems the United States of America 2018
- În Inima ta de Jar Iubire- Poezii filosofice Statele Unite ale Americii 2018

- Nemurirea Iubirii - Poezii filosofice Statele Unite ale Americii 2018, The Immortality of Love- Philosophical poems the United States of America 2019
- Timpul pierdut- Poezii filosofice Statele Unite ale Americii 2018, The Lost Time -Philosophical poems the United States of America 2019

- Iluzia Existenței - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017The Illusion of Existence: Philosophical poems the United States of America 2017

- Existențialism - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017 Existentialism: Philosophical poems the United States of America 2017
- Ființă și Neființă - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017Being and Nonbeing: Philosophical poems the United States of America 2017
- Oglinzile Paralele ale Genezei - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017The Parallel Mirrors of the Genesis: Philosophical poems the United States of America 2017
- Existenta si Timp - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017 Existence and Time: Philosophical poems the United States of America 2017
- Obiecte de Cult - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017Objects of Worship: Philosophical poems the United States of America 2017
- Copacul Cunoașterii - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017The Tree of The Knowledge: Philosophical poems the United States of America 2017

- Iluzia Amintirii- Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii)2017The Illusion of Memory: Philosophical poems the United States of America 2017
- Iluzia Mortii - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii)2017The Illusion of Death: Philosophical poems the United States of America 2017
- Eternitate - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii)2017Eternity: Philosophical poems the United States of America 2017
- Strainul Subconstient al Adevarului Absolut - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Paradigma Eternitatii - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Marea Contemplare Universala - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Bisericile Cuvintelor - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii)2016
- Trafic de carne vie - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Vremurile Cuielor Tulburi - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii)2016
- Divinitate - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- La Cabinetul Stomatologic - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016

- Origami - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Dinainte de Spatiu si Timp - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016

- A Fi Poet editura eLiteratura, București 2015
- O Clipă de Eternitate editura eLiteratura, București 2015
- Suntem o Hologramă editura eLiteratura, București 2015
- Zile de Carton editura eLiteratura, București 2015
- Fericire editura eLiteratura, București 2015
- Nonsensul Existentei Statele Unite ale Americii 2015 The Nonsense of Existence - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Liberul arbitru Statele Unite ale Americii 2015The Free Will - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Marile taceri Statele Unite ale Americii 2015 The Great Silences - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Ploi de Foc Statele Unite ale Americii 2015 Rains of Fire - Poems of Meditation the United States of America 2016

- Moarte Statele Unite ale Americii 2015 Death - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Iluzia Vieții Statele Unite ale Americii 2015 The Illusion of Life - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Prin cimitirele viselor Statele Unite ale Americii 2015 Through The Cemeteries of The Dreams - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Îngeri și Nemurire Statele Unite ale Americii 2014 Angels and Immortality - Poems of Meditation the United States of America 2017
- Politice Statele Unite ale Americii 2013
- Facerea lumii Statele Unite ale Americii 2013
- Cuvântul Lui Dumnezeu Statele Unite ale Americii 2013
- Alegerea Mantuitorului Statele Unite ale Americii 2013

Volume de poezie de filosofie a iubirii

- Filosofia Iubirii - Dragoste și Destin - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Aemricii) 2017 The

Philosophy of Love - Love and Destiny: Philosophical poems the United States of America 2017

- Filosofia Iubirii - Verighetele Privirilor - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Aemricii) 2017The Philosophy of Love-The Wedding Rings of Glances-Philosophical poems the United States of America 2017
- Filosofia Iubirii - Fructul Oprit - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii)2017The Philosophy of Love - The Forbidden Fruit: Philosophical poems the United States of America 2017
- Filosofia Iubirii - Lacrimi - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017The Philosophy of Love- Tears: Philosophical poems the United States of America2017

Volume de poezie de dragoste

- Adresa unei cești de cafea 2013
- Memento Mori 2012
- Parfum de eternitate 2012
- Umbrele Inimilor 2012
- Inimă de piatră amară 2012
- Legendele sufletului 2012
- Adevăr, Amintire, Iubire 2012

- Eram Marile Noastre Iubiri 2012
- Suflete pereche 2011
- Templul inimii 2011
- Poeme de dragoste 2009

Romane

- *Destin* 2003
- *Trilogia Destiny cu volumele PsychoApocalipsa şi Exodus urmând să apară Lumina Divină doi ani mai târziu ce avea să întregească ciclul Originea lui Dumnezeu* 2004- 2006
- *The origin of God apărut în Statele Unite ale Americii cu volumele The Divine Light PsychoThe Apocalypseşi Exodus*2006

Volume nonficțiune

- *Wikipedia pseudo-enciclopedia minciunii, cenzurii și dezinformării, apărută în limba engleză cu titlul : Wikipedia:Pseudo-encyclopedia of the lie, censorship and misinformation Prima carte critică la adresa wikipediei care dezvăluie abuzurile, minciuna, mistificările din această enciclopedie – Statele Unite ale Americii – 2011*
- *Bible of the Light – Statele Unite ale Americii - 2011*

- *Procesul Wikipedia – Drepturile omului, serviciile secrete și justiția din România – Statele Unite ale Americii - 2018*

SORIN CERIN
- TE-AM IUBIT -
-poezii filozofice-

SORIN CERIN
- TE-AM IUBIT -
-poezii filozofice-